Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul II—Nr. 146
Marți 20 sept. 1955

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R.P.R.

Cît mai mulți pomi plantați din toamnă!

Pomicultura constituie o ramură importantă a agriculturii noastre. Ea poate și trebuie să aducă o contribuție de seamă la ridicarea continuă a bunăstării oamenilor muncii. Prin însușirile deosebite ce le au, fructele ocupă un loc însemnat în hrana oamenilor și alcătuiesc o materie primă importantă pentru industria noastră alimentară. In același timp, rodul livezilor formează și un mare izvor de venituri, deoarece un hectar de livadă aduce un venit de 4—5 ori mai mare decît cel pe care-l aduce un hectar de teren arabil.

In țara noastră, există condiții deosebit de prielnice de climă și sol pentru cultura pomilor. An de an, ca urmare a grijii deosebite a partidului și guvernului, sectorul pomicol a căpătat o extindere tot mai mare. Numai în anul trecut, de pildă, pepinierele raionale și cele ale gospodăriilor agricole de stat au produs peste 3.500.000 de pomi, din care cea mai mare parte au fost plantați. Pe întinse suprafețe de teren odinioară neproductive, au fost create mari livezi de pomi, ca cele de la gospodăriile agricole de stat din Bistrița, regiunea Cluj, Dumbrăveni, regiunea Stalin și altele. Incepînd din anul 1949, în gospodăriile agricole de stat livezile noi au fost extinse pe o suprafață de peste 12.000 hectare. Asemenea livezi au fost create și în gospodăriile agricole colective a căror conducere a înțeles importanța economică ce o are ramura pomicolă în creșterea avutului obștesc. Cu sprijinul statului, care le-a pus la îndemînă credite pentru procurarea materialului săditor necesar și le-a acordat asistență agrotehnică, țăranii muncitori din multe regiuni ale țării au plantat în fiecare an sute de mii de pomi.

Cu toate succesele obținute pînă acum în dezvoltarea sectorului pomicol, trebuie arătat că în multe regiuni, ca, de pildă, Constanța, Bacău, Galați și altele, nu s-au plantat pomi în anii trecuți pe măsura posibilităților și condițiilor prielnice existente aici. Datorită lipsei de sprijin și îndrumare ce trebuie să o dea organele de stat și agricole gospodăriilor agricole colective și țăranilor muncitori din aceste regiuni, planul de plantare a pomilor nu a fost realizat. Astfel, în toamna anului trecut, în regiunea Constanța, de pildă, s-au plantat pomi numai în procent de 9,5 la sută față de plan, în regiunea Galați, în procent de 8,1 la sută și în Regiunea Autonomă Maghiară de 25,9 la sută.

Ne aflăm în pragul începerii acțiunii de plantare a pomilor. Nu peste mult timp, după căderea primelor brume de toamnă, pomii își vor lepăda frunzele, putînd astfel să fie scoși din pepiniere și plantați la locul definitiv. Agrotehnica înaintată ne învață că toamna este timpul cel mai prielnic pentru plantarea pomilor. Pomii plantați în acest anotimp se prind într-un procent mult mai mare și începînd cu primăvara următoare cresc și se dezvoltă mai bine.

In toamna aceasta, gospodăriile agricole de stat și gospodăriile colective au sarcina de a planta un număr mult mai mare de pomi decît în anii trecuți. Cu cîteva sute de hectare va trebui să crească livezile unităților sectorului socialist al agriculturii. De asemenea, este în interesul fiecărui țăran muncitor de a planta în toamna aceasta cît mai mulți pomi, care, ajungînd pe rod, le vor aduce însemnate venituri.

In scopul asigurării materialului săditor pentru această toamnă, Ministerul Agriculturii și Silviculturii este în curs de a repartiza pe regiuni întreg disponibilul de pomi provenit de la pepinierele raionale și cele ale gospodăriilor agricole de stat. Repartizarea se face în funcție de harta raionării speciilor și ținîndu-se seamă de necesitățile regiunii respective. Dar, pentru asigurarea succesului acțiunii de plantare a pomilor în această toamnă, acest lucru nu este de ajuns. In acest scop, este necesar să se termine de pe acum o serie de lucrări de mare importanță, cum sînt: desfundarea la adîncimea de minimum 40 cm. a terenului destinat înființării livezilor, facerea gropilor etc.

In alegerea terenului se va ține seamă în primul rînd ca acesta să corespundă soiului de pomi pe care dorim să-i plantăm și ca el să nu fie luat din suprafețele arabile. Greșit a procedat în această privință gospodăria de stat Oradea care, deși avea teren bun pentru livadă, a pichetat o suprafață de 50 hectare de teren prielnic culturii grîului.

O atenție deosebită trebuie să se acorde facerii gropilor. Cu cît gropile vor fi săpate mai din vreme și așa cum ne învață regulile agrotehnice, cu atît vom avea șanse ca pomii plantați să se prindă într-un procent cît mai mare. Intr-o serie de gospodării de stat ca Marghita, regiunea Oradea, de pildă, și în numeroase gospodării agricole colective, gropile în care peste cîteva săptămîni vor fi plantați pomi sînt terminate de pe acum. Din păcate, nu peste tot se acordă importanța cuvenită acestei acțiuni. In multe regiuni ca Bacău, Baia Mare, București etc., nu s-au făcut aproape de loc pregătiri în vederea plantării pomilor. Organele de stat și agricole din raioanele și comunele acestor regiuni nu îndrumă pe țăranii muncitori să sape de pe acum gropile.

Pentru a nu se mai repeta o serie de lipsuri din anii trecuți, Ministerul Agriculturii și Silviculturii trasează organelor agricole din regiuni, raioane și comune sarcina de a acorda toată atenția acțiunii de pregătire a terenului unde urmează a fi plantați pomii. Inginerii și tehnicienii agronomi au datoria de a îndruma pe țăranii muncitori ca ei să planteze cît mai mulți pomi, arătîndu-le în mod practic cum să facă acest lucru. Șefii secțiilor pomi-viticole din cadrul direcțiilor agricole regionale trebuie să îndrume și să urmărească cu toată competența desfășurarea acestei acțiuni. Ei au de asemenea datoria de a lua legătura cu pepinierele furnizoare de material săditor și împreună cu tehnicienii pomicoli din aceste pepiniere, să aleagă și să identifice încă de pe acum pomii ce vor fi scoși pentru a fi plantați. Conducerea pepinierelor raionale, ca și cele ale gospodăriilor de stat, sînt datoare să asigure un material săditor de primă calitate și de a-l livra la timp. In acest scop, trebuie pregătite din timp toate uneltele ce vor fi folosite în munca de scoatere a pomilor din pepiniere și să fie asigurate brațele de muncă necesare efectuării acestor lucrări.

Pentru ca și în sectorul individual al agriculturii să se poată crea livezi întinse, organele de stat și agricole au sarcina de a îndruma și lămuri pe țăranii muncitori ca ei să alcătuiască cît mai multe întovărășiri sau asociații pomicole. In cadrul acestor asociații se vor putea folosi mai bine o serie de terenuri neproductive și supuse eroziunilor. Țăranii muncitori asociați își vor putea uni fîșiile lor înguste de teren alcătuind suprafețe mari ce vor putea fi plantate cu pomi după un plan de ansamblu.

Inginerii și tehnicienii agronomi au datoria de a îndruma și urmări ca pomii din livezile existente să fie curățiți de crengile uscate, iar celor tineri să li se pună tutori pentru a nu fi aplecați de vînturi, iar tulpina lor să fie învelită pentru a fi apărată contra rozătoarelor pe timpul iernii. Acolo unde se constată că o serie de pomi nu s-au prins, este necesar ca în toamna aceasta să se replanteze alții.

Sfaturile populare regionale, raionale și comunale au datoria de a îndruma pe tehnicienii agronomi și a le crea toate condițiile pentru ca ei să se poată ocupa de problema pomiculturii. Nu este îngăduit să se mai repete o serie de greșeli ca cele din toamna trecută, de pildă, cînd, în numeroase regiuni, ca București, Arad, Stalin, Constanța, inginerii pomiviticultori nu au fost lăsați să muncească în sectorul lor, fiind folosiți la alte lucrări.

Primind din partea organelor de stat și agricole întregul sprijin necesar, oamenii muncii din agricultură vor reuși ca în toamna aceasta să planteze cît mai mulți pomi fructiferi, aducînd astfel o contribuție de seamă la refacerea și extinderea sectorului pomicol al țării noastre, la sporirea producției de fructe.

Consfătuirea unor specialiști cu privire la ameliorarea porumbului și producerea de soiuri noi

Zilele acestea a avut loc la Institutul de cercetări agronomice al Academiei R.P.R. o consfătuire a amelioratorilor specialiști în cultura porumbului din stațiunile experimentale I.C.A.R.

Tov. Al. Priadcenco, directorul secției de ameliorare a plantelor din Institutul de cercetări agronomice al Academiei R.P.R., care a participat la sfîrșitul lunii august la Congresul internațional al amelioratorilor de la Budapesta, a făcut o expunere asupra lucrărilor congresului și asupra celor constatate în cursul vizitelor făcute în R. P. Ungară.

In cele cinci referate prezentate de specialiști s-a vorbit despre realizările obținute în ameliorarea porumbului și în cercetările științifice efectuate pe terenurile experimentale ale stațiunilor I.C.A.R.-ului în scopul obținerii unei producții medii de peste 2.000 kg. de porumb boabe la hectar.

La consfătuirea amelioratorilor specialiști în cultura porumbului din stațiunile experimentale I.C.A.R. a fost adoptată o rezoluție care cuprinde constatările și propunerile făcute în timpul lucrărilor. De o deosebită importanță este propunerea de a se crea o stațiune experimentală agricolă specializată în cultura și ameliorarea porumbului.

In ultima zi a lucrărilor, participanții la consfătuire au vizitat cîmpurile experimentale ale Bazei experimentale I.C.A.R. de la Moara Domnească. (Agerpres)

Pe ogoarele patriei

Insămînțează grîul și orzul de toamnă

Muncitorii gospodăriei agricole de stat Deveselu din raionul Caracal au început zilele acestea însămînțarea grîului și orzului de toamnă. Folosind cuplaje de cîte două semănători trase de un tractor, ei au însămînțat în prima zi de lucru 70 ha cu grîu și 40 ha cu orz.

Tractoristul Marin Mitran s-a evidențiat cu deosebire în această zi, însămînțînd o suprafață cu 25 la sută mai mare decît prevedea norma.

Vor însămînța numai sămînță din soiuri recunoscute

Grîul, orzul și secara vor fi însămînțate în toamna aceasta în regiunea București numai cu sămînță din soiurile recunoscute. Pînă acum, au fost pregătite în vederea schimbului aproape 5.000 tone de sămînță de grîu din soiul A 15. Cantitatea de sămînță pregătită pentru schimb este produsă de gospodăriile agricole raionale pentru producerea semințelor, precum și de loturile semincere ale unor gospodării agricole colective. Față de anul trecut, în regiune se va schimba în acest an o cantitate de sămînță cu 15 la sută mai mare.

In unele raioane, schimbul de semințe a și început. De curînd, în raionul Vidra au sosit 70.000 kg de grîu de sămînță din soiul A 15, producția gospodăriei agricole de stat Dîlga. In acest raion, ca și în raionul Crevedia, unde nu s-a folosit pînă acum decît grîu din soiurile locale, întreaga suprafață planificată va fi însămînțată cu grîu din soiul A 15.

A început recoltarea culturilor de toamnă

De cîteva zile, în regiunea București a început recoltarea culturilor de floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi și totodată însămînțarea secarei, orzului și grîului de toamnă.

Pînă acum, colectiviștii și țăranii muncitori cu gospodării individuale au recoltat floarea-soarelui de pe 3.227 ha, cartofii de pe 185 ha, sfecla de zahăr de pe aproape 100 ha. Oamenii muncii din raioanele Alexandria, Brănești și Zimnicea, care au început primii recoltarea, au strîns pînă acum floarea-soarelui de pe o suprafață de aproape 2.000 ha. In raioanele Drăgănești-Olt, Oltenița și Slobozia, o dată cu recoltarea culturilor de floarea-soarelui, s-au recoltat și cartofii de pe o suprafață de peste 150 ha.

In raionul Snagov, a început și recoltarea sfeclei de zahăr. Primii care au început această lucrare sînt țăranii muncitori din comuna Balotești. Unii dintre ei, printre care Gheorghe Toader, Dobre Dragomir, Grigore Ardeleanu și alții, au și transportat la baza de recepție primele cantități de sfeclă de zahăr recoltate. In acest raion, s-a recoltat sfecla de zahăr de pe aproape 100 ha.

Paralel cu lucrările de recoltare, în unele raioane ale regiunii București, mai ales în cele din sud, s-a început și însămînțarea secarei, orzului și grîului de toamnă. Astfel, în raioanele Drăgănești-Olt, Giurgiu și Brănești s-au însămînțat 15 ha cu secară, peste 130 ha cu orz și peste 50 ha cu grîu de toamnă.

Lucrările de însămînțare a rapiței se desfășoară cu intensitate. Pînă acum, s-au însămînțat cu rapiță peste 65 la sută din suprafața planificată.

(Agerpres)

Insămînțările de toamnă – lucrare hotărîtoare pentru belșugul recoltei viitoare

Nici o întîrziere în pregătirea însămînțărilor!

Aproape în toate regiunile țării au început însămînțările de toamnă. Pînă în prezent, au fost însămînțate importante suprafețe cu grîu, orz, secară și rapiță.

In același timp, oamenii muncii din agricultură se străduiesc să termine lucrările de pregătire a terenurilor în vederea însămînțărilor. De pildă, în regiunile București s-au realizat 52,8 la sută din arăturile planificate, Constanța — 43,3 la sută, Baia Mare — 39,2 la sută, Timișoara — 33,3 la sută, regiunea Stalin — 33,2 la sută.

Din datele sosite la Ministerul Agriculturii și Silviculturii rezultă însă că ritmul arăturilor se desfășoară cu totul nesatisfăcător, pe întreaga țară realizîndu-se un procent de numai 29,8 la sută. Rămase în urmă cu arăturile sînt, printre altele, regiunile Suceava, care a realizat doar un procent de 6 la sută, Bacău — 11,1 la sută, Iași — 12,1 la sută, Regiunea Autonomă Maghiară — 19,8 la sută, Ploești — 17,4 la sută.

Una din cauzele care au dus la întîrzierea efectuării arăturilor pe suprafețe cît mai mari a constituit-o lipsa de umiditate potrivită a solului. Dat fiind însă că în ultimele zile a plouat mai în toate regiunile țării și solul a primit umiditate suficientă pentru a fi lucrat și cu atelajele în condiții satisfăcătoare, este necesar ca organele de stat și cele agricole să ia toate măsurile pentru intensificarea la maximum a ritmului arăturilor pentru însămînțări.

Totodată, trebuie să se acorde mai multă atenție schimbării semințelor necorespunzătoare cu semințe de soi de la bazele de recepție. Intr-o serie de regiuni, schimbarea semințelor se desfășoară încă cu foarte multă încetineală. Se impune ca organele agricole și de stat să ducă o acțiune mai intensă de îndrumare a țăranilor muncitori pentru ca aceștia să schimbe semințele, să le condiționeze, să le facă proba de încolțire.

Executarea arăturilor pentru însămînțări și asigurarea cantității de semințe de soi necesară sînt lucrări de care depind în primul rînd succesul însămînțărilor de toamnă, obținerea de recolte sporite. De aceea, datoria tuturor oamenilor muncii de la sate, a organelor agricole și de stat este să grăbească prin toate mijloacele efectuarea acestor lucrări.

Prin aplicarea metodelor înaintate, mărim productivitatea mașinilor

Brigăzile de mecanizatori din S.M.T.-ul nostru se găsesc în momentul de față pe ogoare, lucrînd din plin la arăturile de toamnă. Asigurarea condițiilor necesare pentru executarea lucrărilor de toamnă la timp și în bune condiții agrotehnice a constituit încă din vară o preocupare serioasă a conducerii stațiunii noastre.

Pentru a scurta cît mai mult durata de executare a arăturilor de toamnă, noi am luat o serie de măsuri care să asigure folosirea deplină a capacității de lucru a mașinilor agricole. Unui număr de 26 de tractoriști li s-au creat condițiile necesare pentru aplicarea metodei graficului orar. De asemenea, trei brigăzi au fost încadrate cu tractoriști de schimb și ajutori șefi de brigadă, astfel încît să poată lucra și în timpul nopții.

Tot în scopul folosirii maxime a capacității de lucru a tractoarelor, unui număr de 20 de pluguri „Ilie Pintilie" li s-a montat cea de a 4-a trupiță. Prin aceasta, productivitatea agregatelor a crescut simțitor. Numeroși tractoriști, ca Sava Dobrincu, Tudoran Dumitru și alții, care lucrează cu astfel de pluguri, reușesc să-și depășească norma zilnică de lucru cu 30—45 la sută.

Toate aceste măsuri au făcut ca, pînă la sfîrșitul săptămînii trecute, mecanizatorii noștri să execute arături pentru însămînțări pe o suprafață de aproape 1.400 ha.

Experiența de pînă acum a mecanizatorilor noștri a dovedit că productivitatea mașinilor poate fi sporită în mare măsură și chiar dublată prin alcătuirea de cupluri și agregate complexe. Aceasta ne-a determinat să pregătim din vreme 9 cupluri de cîte 2 semănători I.A.R.-511, care vor fi acționate de cîte un tractor K.D.-35. Numai într-o singură zi, tractoristul Danciu Gheorghe din brigada a X-a K.D., lucrînd cu un cuplu de două semănători, a însămînțat 20 ha. cu orz la gospodăria colectivă din Ivănești. Totodată, am alcătuit 10 agregate formate din cultivator-semănătoare-grape. Aceste agregate sînt folosite pe terenurile care, de la executarea arăturii, au prins scoarță sau au înverzit.

Paralel cu măsurile luate pentru sporirea productivității utilajului, conducerea stațiunii a asigurat și condițiile necesare efectuării lucrărilor la un nivel calitativ corespunzător. Călăuziți de principiul permanentizării brigăzilor, noi am repartizat brigăzile în toamna aceasta la aceleași unități pe care le-au deservit și pînă acum. Acest lucru întărește răspunderea mecanizatorilor față de lucrările pe care le execută.

Toate aceste măsuri, cît și elanul cu care mecanizatorii noștri au pornit bătălia pentru recolta anului viitor, au dus la executarea în timp scurt a unui mare volum de lucrări de bună calitate. La gospodăriile colective din Ghimpați, Poiana, Ivănești, Ciulnița, Ghica, Cosîmbești și Gîmbășani, pe care le deservește stațiunea noastră, însămînțatul rapiței s-a terminat iar zilele trecute a început și semănatul orzului de toamnă.

Ing. DRUȚA VALERIAN
agronom șef la S.M.T. Ciulnița, regiunea București

Buna organizare a lucrărilor în comun — cheia succesului

In acest an, întovărășirea noastră a obținut noi succese în creșterea producției agricole. La grîu, pe o suprafață totală de peste 300 ha, am recoltat aproape 1.800 kg de boabe la hectar, adică cu 400—500 kg mai mult decît producția medie obținută de țăranii muncitori neîntovărășiți din comună. Recolte foarte bune vom obține și la floarea-soarelui, porumb și sfecla de zahăr. Datorită rezultatelor frumoase pe care le-am obținut, numărul membrilor întovărășirii noastre a crescut an de an. De la 52, cîți am fost în 1952, astăzi sîntem 332. Zilele acestea vom discuta încă cinci noi cereri de înscriere.

La baza acestor succese stă faptul că, încă de la înființarea întovărășirii noastre, noi am dus o luptă susținută pentru ca toate lucrările agricole să fie executate în comun. Iată, de pildă, cum ne-am organizat noi toamna aceasta pentru ca întovărășiții să participe regulat la lucru, iar atelajele și mașinile de care dispunem să fie folosite din plin:

Arăturile adînci, ca și în anii trecuți, vor fi executate pe întreaga suprafață de către mecanizatorii de la S.M.T. Cefa. Pînă la 15 septembrie, ei ne-au și arat 200 de hectare.

In ce privește celelalte lucrări, pe care urmează să le îndeplinim cu mijloace proprii, noi ne-am întocmit un plan amănunțit, încă de la 28 august. Potrivit acestui plan, fiecare membru al întovărășirii este obligat să transporte pe cîmp cîte două căruțe cu gunoi de grajd pentru fiecare hectar de pămînt pe care-l are. Cei care nu transportă cantitatea stabilită de gunoi de grajd plătesc celor care fac această muncă în locul lor cîte 20 de lei de fiecare căruță. Pînă în prezent, s-au transportat pe tarlalele întovărășirii 1.000 de căruțe cu gunoi, care este încorporat în sol pe măsura executării arăturilor adînci. Unii întovărășiți harnici care posedă atelaje, cum sînt Csordas Ladislau și Szacmary Ioan, au transportat singuri pe cîmp zeci și zeci de căruțe cu gunoi de grajd. In același fel s-a organizat și condiționarea celor șase vagoane de grîu reținut pentru sămînță.

Cu deosebită grijă am stabilit noi cum să folosim la însămînțări mijloacele de lucru pe care le avem. Sîntem hotărîți să îndeplinim această lucrare numai cu forțele noastre proprii. Incă de pe acum întovărășiții au reparat și revizuit întregul inventar agricol și în special cele 64 de semănători pe care le au. Planul nostru prevede numărul de atelaje ce vor fi folosite la însămînțări, norma zilnică a fiecărui atelaj și viteza de lucru care trebuie realizată în fiecare zi pe întreaga întovărășire. Folosind cu chibzuință cele 64 de atelaje din proprietatea întovărășiților, vom putea termina însămînțările în cel mult 10 zile.

Ca și în anii trecuți, întovărășiții vor lucra la însămînțări în grupe mici (cete) de cîte 4—5 oameni, iar evidența muncii se va face pe brigăzi. Mulți întovărășiți nu au atelaje, dar metoda întrajutorării în muncă este practicată mult în întovărășirea noastră. Astfel, în adunarea generală, unii întovărășiți, ca Balog Alexandru, Kiss Alexandru, Olah Mihai etc., care posedă 1—2 atelaje, au arătat că vor însămînța suprafețe mai mari decît cele cu care au intrat în întovărășire. Cei care vor executa lucrări pentru alții vor primi — așa cum a hotărît adunarea generală — cîte 140 de lei pentru un hectar de arătură, 52 de lei pentru însămînțarea unui hectar și 26 de lei pentru grăpatul unui hectar.

Folosirea din plin a tuturor atelajelor și mașinilor pe care le avem ne va ajuta ca și în toamna aceasta să terminăm lucrările agricole la timp, pentru a ne asigura o recoltă bogată de grîu și în anul viitor.

DOMIAN FRANCISC
președintele întovărășirii agricole „23 August" din comuna Salonta, regiunea Oradea

In sprijinul țăranilor muncitori

Tot mai mulți țărani muncitori din satele și comunele raionului Pașcani se ajută în muncile agricole cu diferite mașini și unelte pe care le închiriază în condiții avantajoase de la cele 16 centre anume înființate pe lîngă cooperativele sătești.

Pentru satisfacerea cerințelor mereu mai numeroase primite din partea țăranilor muncitori care vin să închirieze mașini și unelte, aceste centre au fost înzestrate cu noi mașini și unelte agricole. Numai în ultima lună, centrele de închiriat mașini și unelte agricole din raionul Pașcani au primit 4 semănători pentru cereale, 4 batoze de bătut porumb, 20 de grape, un număr însemnat de trioare, vînturători, porzolatoare, tocători de nutreț și altele.

Pentru ca mașinile și uneltele agricole care stau la dispoziția țăranilor muncitori să fie de cît mai mare folos în executarea lucrărilor agricole de toamnă, responsabilii centrelor s-au îngrijit din vreme de revizuirea și repararea celor uzate.

Primul centru de închiriat mașini și unelte din raion care a terminat revizuirea și repararea utilajului este cel din comuna Mircești. La acest centru, întregul inventar a fost reparat și pus în perfectă stare de funcționare încă de acum o săptămînă.

N. IANCU

Crește volumul lucrărilor mecanizate

In toamna aceasta, ca urmare a înzestrării S.M.T.-urilor cu noi mașini se va realiza o creștere simțitoare a procentului de mecanizare a lucrărilor de arătură și însămînțări. Față de toamna anului trecut, în actuala campanie de însămînțări se folosesc cu 1560 mai multe tractoare, cu 820 mai multe semănători, cu 868 mai multe grape și cu 330 mai multe selectoare.

Inzestrarea S.M.T.-urilor cu noi mașini a dat posibilitate să se prevadă pentru toamna aceasta executarea unui volum de lucrări de arături și însămînțări cu peste 283.000 hantri mai mare decît în toamna anului trecut.

IN AJUNUL UNEI NOI BĂTĂLII

Tractoristul Gheorghe Borjoc este unul dintre mecanizatorii fruntași de la S.M.T.-Hagieni, regiunea Constanța. Hotărît să execute pînă la sfîrșitul anului 1.000 hantri cu tractorul său, el a reușit pînă în prezent să facă aproape 700 hantri. Iată-l în fotografie arînd pe tarlalele uneia din gospodăriile colective deservite de stațiune.

Insămînțările vor începe în curînd. Tinerii mecanizatori Stroie Marian și Gall Emeric montează ultimele tuburi telescopice la o semănătoare ce va lua zilele acestea drumul întinselor tarlale ale Gospodăriei de Stat Aradul Nou.

(Foto: N. VASILE și „AGERPRES")

VEȘTI DE LA CORESPONDENȚI

Noi magazine de desfacere la sate

In scopul îmbunătățirii aprovizionării cu mărfuri a țăranilor muncitori, conducerea U.R.C.C. Botoșani, regiunea Suceava, în colaborare cu consiliile de conducere ale cooperativelor sătești, a înființat noi magazine de desfacere la sate.

Un astfel de magazin bine asortat cu mărfuri de uz casnic a luat ființă și în satul Bălușeni. Prăvălii sătești au fost organizate în satele Bucecea, Buhăceni, Arin, Siliștea etc.

Pînă mai zilele trecute, valoarea mărfurilor distribuite prin aceste noi unități sătești, a întrecut suma de 120.000 lei.

Airinei Ion

Lumină electrică în comuna Tiream

Nu de mult, s-a aprins lumina electrică și pe străzile și în casele locuitorilor din comuna Tiream, raionul Carei, regiunea Baia Mare. Acest lucru a prilejuit o adevărată sărbătoare pentru țăranii muncitori de aici. La sărbătoarea lor au luat parte și muncitorii din Carei, care au ajutat la electrificarea comunei, precum și numeroși țărani muncitori din comunele vecine Vezendiu și Ghenciu.

Pop Vasile

Printre cei dintîi

In comuna Tîrgușoru Nou, raionul Ploești, acțiunea de predare a cotelor de carne și lapte cuvenite statului se desfășoară cu multă intensitate. Pînă în prezent, planul de colectări la carne de vacă a fost realizat în proporție de 140 la sută, la carne de porc în proporție de 117 la sută, iar la lapte de vacă, lapte de oaie și la lînă în proporție de sută la sută.

In această muncă s-au evidențiat în mod deosebit colectorii Elisabeta C. Vasile, Iacob Nicolae, precum și țăranii muncitori Mihalcea Elena, Matei Chiriță, Radu M. Gheorghe, Vlad Ion și alții, care și-au predat primii cotele.

Ioniță Vasile

Și-au construit cămin cultural

In satul Șieu-Sfînt, comuna Șieu-Odorhei raionul Beclean s-a terminat zilele acestea construirea unui nou cămin cultural. La ridicarea acestei clădiri, țăranii muncitori de aici au efectuat numeroase zile de muncă voluntară cu brațele și cu atelajele, economisind astfel peste 2.600 lei.

In mod deosebit s-au evidențiat țăranii muncitori Burdulean Traian, Szekely Ion și alții.

Tinerii și vîrstnicii vin acum cu drag la căminul cultural, unde iau parte la repetițiile echipei culturale, joacă șah sau citesc cărți de la biblioteca.

A. Grauer

In atenția cititorilor

Editura Agro-Silvică de Stat a luat inițiativa să reediteze „Manualul inginerului Agronom" Vol. I și II.

Cititorii sînt rugați pe această cale să comunice pînă la 15 octombrie a.c. observațiile lor cu privire la fond, formă și prezentarea grafică a lucrării, pentru a i se putea aduce îmbunătățirile necesare.

Adresa Editurii este: bulevardul Magheru nr. 28—30 București.

La baza de recepție din Mediaș

Cine a străbătut vreodată drumul dinspre Mediaș spre Tîrnăveni sau înapoi cunoaște bine făgădăul de pe creasta împădurită a dealului ce străjuiește ca un paznic valea Tîrnavei.

In dimineața asta senină de toamnă, s-au oprit aici, venind dinspre comuna Blăjel, un șir de căruțe. Toate-s vîrfuite cu saci umpluți cu cereale: ultimele cantități de cereale păioase pe care țăranii muncitori din Blăjel le mai au de predat la baza de recepție drept cotă. Oamenii s-au așezat o clipă la umbră, să fumeze cîte o țigară. Discuțiile s-au încins repede. Moș Vasiu a adus vorba despre felul cum au muncit ei de au izbutit să-și îndeplinească planul de colectare o dată cu terminarea treierișului.

— Am strîns anul ăsta bucate destule, spuse el. Predăm cu drag statului ce i se cuvine și ne rămîne și nouă grîu berechet.

Intr-adevăr, mulți dintre țăranii muncitori din Blăjel, cum sînt Grozea Vasile, Rău Iacob, Vîrca Vlasi și alții, au scos peste 2.000 kg de grîu la hectar. Fiecare din ei știe că, predînd la vreme cota de cereale cuvenită statului, nu face altceva decît să răspundă prin fapte sprijinului pe care statul, clasa muncitoare, li-l dă zi cu zi.

La fel de vesel e acum și delegatul de convoi Frîncu Nicolae. Cu săptămîni în urmă, cînd a fost numit delegat de convoi, Frîncu Nicolae își luase angajamentul să lucreze conștiincios, să fie punctual la baza de recepție și să lucreze astfel ca pe arii să nu rămînă netransportate, de pe o zi pe alta, cantități de cereale provenite din uium și din cote. Și își mai luase Frîncu un angajament: să vegheze ca nici un bob din aurul grîului ce se cuvine statului să nu fie înstrăinat. E drept, că nu totdeauna i-a fost ușor să-și îndeplinească acest angajament. A avut de întîmpinat destule greutăți, unele pricinuite de timpul ploios de la începutul perioadei de treieriș, altele, e drept, mai puține, de unii dintre acei oameni care nu înțeleg încă rostul predării cotelor la timp. Dar, cu sprijinul sfatului popular și al consătenilor săi, le-a învins pe toate.

...Convoiul de căruțe a început să coboare șoseaua ce șerpuiește printre viile în rod înspre orașul Mediaș. Alături de convoi pășește și Frîncu Nicolae. Pe fața lui se poate citi satisfacția omului ce și-a îndeplinit cu cinste datoria.

*

In dimineața aceasta, la baza de recepție Mediaș au mai sosit cîteva convoaie de căruțe din alte sate, ca Ighișul, Proștea

Mare, Boian, Blăjel. Cele mai multe au adus orz de primăvară și ovăz. In curtea bazei nu mai este zarva ce era cu cîteva zile înainte, cînd treierișul era încă în toi. Dar asta nu înseamnă că cei de aici au mai puțin de lucru. Dimpotrivă, la baza de recepție se lucrează acum cu și mai mare zor. Ce s-ar alege de sutele de vagoane de cereale, din care o bună parte au fost aduse de pe arii cu un mare procent de umiditate, dacă n-ar fi lopătate aproape în fiecare zi? De bunăseamă că s-ar încinge și s-ar strica. Și pentru ca acest lucru să nu se întîmple, o parte din lucrătorii bazei, îndrumați de magazionerul șef Rusu Petre, lopătează cerealele de zor. In timpul său liber, pînă și laborantul Iaroș Ioan le dă o mînă de ajutor. El este neîntrecut de priceput la mînuirea lopeții mecanice acționată de curent electric. Mașina asta lopătează într-o oră cît 7—8 oameni harnici.

Din celălalt capăt al magaziei nr. 1 se aude uruitul puternic al unei alte mașini. E un selector care alege grîul destinat schimbului. Aici lucrează muncitorii Spineanu Niculae și Duma Ion. Primul alimentează continuu selectorul, iar al doilea golește sacii primiți la cele cinci guri ale mașinii. In fiecare curge grîu de altă categorie. Din toate aceste categorii, grîul din categoria I este pus în grămada mare din mijlocul magaziei, pe care o tăbliță neagră, scrisă cu cretă, indică: „Grîu pentru sămînță, soiul Cenad-117 primit din loturile semincere ale gospodăriilor de stat Moșna și Richiș și ale gospodăriilor colective din comunele Bratei și Dîrloș". Numai acest grîu — cel mai bun — este destinat schimbului.

— Anul trecut, spune tov. Olaru, șeful bazei de recepție, am dat în schimb țăranilor muncitori circa 100 de tone de grîu pentru sămînță. Anul acesta avem și mai multe cereri. Și-au dat seama oamenii cît spor de recoltă pot dobîndi dacă însămînțează grîu de soi și bine selecționat. Sîntem bucuroși că le putem satisface cerințele. Avem pregătite pentru schimb cam 170 tone de sămînță.

*

Aproape de magazia nr. 1, la marginea orașului, de cîteva zile s-a deschis un șantier. Sub conducerea maistrului Kretzen Ion, o echipă de muncitori lucrează de zor la construirea a 6 pătule pentru porumb. Fiecare pătul va avea o capacitate de 15 vagoane. Acum se lucrează la turnarea din beton a postamentelor. Din cîteva camioane se descarcă pereții prefabricați. In felul acesta, construcția se va termina mai repede și toate cele 6 pătule vor fi date în folosință. Aici, în aceste pătule, va fi înmagazinat porumbul pe care țăranii muncitori din satele din jur îl vor aduce drept cotă din bogata recoltă a toamnei acesteia. Fără îndoială că ei își vor preda cotele de porumb cu aceeași tragere de inimă cu care le-au predat și pe cele de cereale păioase. Și atunci, Frîncu Nicolae, împreună cu consătenii săi, în drum spre baza de recepție vor poposi din nou, după o veche datină, în cumpăna dealului, la făgădăul dintre păduri...

G. SACADAT

Cifre și fapte din gospodăria colectivă „Ilie Pintilie" regiunea Galați

Gospodăria agricolă colectivă „Ilie Pintilie" din comuna Golășei, regiunea Galați, a luat ființă la 2 martie 1950. La întemeiere, în colectivă au intrat 59 de familii, care au adus 179 ha de pămînt, 13 pluguri, 11 boroane, 15 prășitori, 20 de căruțe, 20 de cai. Gospodăria nu avea pe atunci decît un grajd, o magazie și un pătul. Azi, ea cuprinde 474 de familii care lucrează nu mai puțin de 2588 ha și 37 ari. Văzînd cît de rodnică este munca în comun făcută cu mașini și tractoare și după metode agrotehnice înaintate, majoritatea țăranilor muncitori cu gospodării individuale din comună au intrat de bună voie și cu încredere în colectivă.

MUNCA SPORNICA, ROD IMBELȘUGAT

Cu sprijinul tractoriștilor de la S.M.T. Viziru și al agronomului gospodăriei, tov. ing. Drăgoi Dumitru, colectiviștii au lucrat pămîntul după cele mai înaintate metode agrotehnice și au reușit să culeagă astfel an de an recolte cu mult mai mari decît țăranii muncitori individuali din partea locului. In acest an, de exemplu, de pe 678 ha cu grîu, din care mai mult de jumătate au fost însămînțate în rînduri încrucișate, colectiviștii au obținut o producție medie de 2110 kg la hectar; de pe 160 ha cu orz, 1800 kg la ha; de pe 100 ha cu mazăre, 2228 kg la ha. Porumbul de pe cele 440 ha, humbacul de pe 72 ha, via de pe 27 ha, grădina de pe 18 ha, vor da de asemenea roade îmbelșugate. Recoltele bogate le-au înlesnit ca, după plata drepturilor cuvenite S.M.T.-ului, predarea cotelor și oprirea cantităților de cereale cuvenite colectiviștilor, să vîndă prin cooperativă și pe piață importante cantități de cereale.

SE DEZVOLTA CREȘTEREA ANIMALELOR

Colectiviștii din Golășei se pot mîndri cu ferma de vaci de 28 de capete, cu cele 891 de oi, 115 porci, aproape 800 de păsări și 52 de stupi. Pentru a asigura o bună adăpostire animalelor, ei au construit două grajduri cu o capacitate de peste 150 de capete fiecare, două maternități pentru scroafe, două cotețe de cîte 500 de capete fiecare, un saivan pentru 1000 de oi etc. Totodată, colectiviștii au asigurat baza furajeră necesară hrănirii animalelor și păsărilor, cultivînd întinse suprafețe cu porumb de siloz, sfeclă furajeră, dughie etc.

Producția din sectorul zootehnic crescînd necontenit, colectiviștii au valorificat în ultimele luni prin cooperativă și pe piață 1000 litri de lapte de oaie, 1000 litri de lapte de vacă, 5900 de ouă, 1800 kg de brînză, 400 kg de urdă, 500 kg de carne de porc.

RASPLATA MUNCII UNITE ȘI HARNICE

Primind, pentru munca depusă, mari cantități de produse agricole și importante sume de bani, colectiviștii și-au îmbunătățit necontenit traiul. Azi, numele de „Golășei", pe care comuna l-a primit în trecut, cînd locuitorii ei se zbăteau în lipsuri și greutăți, nu se mai potrivește de loc stării materiale a oamenilor. Numai în ultimul an, de exemplu, peste 40 de colectiviști, cum sînt Ene Iaba, Chivu Cojocea, Ion Neacșu, Niculai Mărgineanu și alții, și-au construit case noi. Alții, ca Iancu Munteanu și Neagu Giurcă, și-au cumpărat de la Brăila mobilă nouă. Mai toți colectiviștii au în gospodăriile lor personale cîte o vacă de lapte, oi, păsări, porci etc. Zeci de tineri și vîrstnici din colectivă, ca, de exemplu, Cristea Cazan, Vasile Dedu și alții, merg și vin de la lucru pe bicicletele lor. Nu va trece mult și în comuna Golășei se va introduce și lumină electrică.

In acest an, la împărțirea avansului de 40 la sută, colectiviștii au primit pentru fiecare zi-muncă cîte 10 kg de cereale alte produse, precum și trei lei. Colectiviștii harnici care au muncit cu tragere de inimă în gospodărie au adus acasă cîte 6—7 care pline cu bucate. Așa, bunăoară, Negoiță Cheșcan a primit pentru cele 430 de zile-muncă efectuate împreună cu familia sa peste 1.700 kg de grîu, 1200 kg de orz, 1.700 kg de ovăz, 20 kg de brînză, însemnate cantități de furaje și aproape 1.300 lei.

Să învățăm din experiența fruntașilor

O expoziție „naturală"

De cînd s-a întors de la consfătuirea pe țară a fruntașilor din agricultură, Vasile Pîrvu din Tomșani, regiunea Pitești, nu se poate plînge de oaspeți. Vin să stea de vorbă cu el, să-i afle metodele de muncă țărani muncitori de pe întreg cuprinsul regiunii Pitești, activiști de la raion și chiar tehnicieni. Și Vasile Pîrvu, meșter de seamă al recoltelor bogate, împărtășește cu dragă inimă tuturor din bogata sa experiență.

Intr-o dimineață, pe la începutul acestei luni, Pîrvu tocmai robotea prin ogradă, cînd, în fața casei, opriră două mașini. Cîțiva inși, printre care și doi tovarăși de la sfatul popular regional, pe care-i cunoștea, intrară în curte și îi dădură binețe.

— Am venit, tovarășe Pîrvu, să-ți vedem culturile. Le-a ajuns faima pînă la noi, la București. Eu sînt... locțiitorul ministrului Agriculturii. Dînșii, tovarăși profesori și ingineri specialiști din ministerul nostru.

Oricît de obișnuit era el, Pîrvu, cu vizitele, cînd a auzit cine-s oaspeții care-i calcă pragul casei, s-a cam fîstîcit. O clipă numai, după care s-a grăbit să-și facă datoria de gazdă primitoare, așa cum îi e obiceiul.

Au pornit-o apoi cu toții spre cîmp, să vadă culturile.

La doi pași de apa Răstoacei, în lunca mănoasă a Argeșului, Pîrvu are două hectare de pămînt. Celelalte 3 sînt mai depărtate de vatra satului.

— Păcat — le spuse Pîrvu — că nu mi-ați văzut lanurile de grîu și orz. Am scos roadă bogată: 4.200 kg. de orz și 2.850 kg. de grîu la hectar. In locul orzului, am pus porumb furajer. Culturi duble, cum s-ar zice. Crește porumbul văzînd cu ochii, nu alta. Aproape să-l ajungă pe cel semănat în primăvară.

Hectarele astea două de aci le socotesc drept cîmp de experiență. Pe 30 de ari am pus sfeclă de zahăr, iar în rest, porumb.

Locțiitorul ministrului și specialiștii s-au oprit întîi la sfeclă. Frunzele viguroase și verzi, mustind de sevă, păreau că nici nu țin seama că toamna a poposit și prin meleagurile astea. Musafirii au dat pămîntul la o parte și au scos o sfeclă, la întîmplare. Apoi o alta și încă una, toate de formă conică, netede și grele. Au calculat apoi cantitatea de sfeclă pe metru pătrat.

— Știi dumneata cîtă recoltă scoți de aici, tovarășe Pîrvu? — l-a întrebat unul dintre ingineri. Peste 100.000 kg. la ha. De pe treizeci de ari scoți cel puțin 3 vagoane și jumătate.

Privirea unuia dintre vizitatori se opri asupra terenului învecinat cu al lui Pîrvu. Tot sfeclă de zahăr și acolo. Dar cîtă deosebire! Pe cîmpul gol, de parcă ar fi trecut cineva peste el cu mașina de tuns, se zăreau ici-colo frunzele prizărite ale sfeclei.

— Asta-i pămîntul lui văru-meu, Ioniță Pîrvu. Cît l-am tocat la cap, degeaba. El, tot pe-a lui o ținea. Măi Ioniță — îi spuneam eu — rărește frunzele și dă-i 4—5 prașile sfeclei, altminteri nu ieși la socoteală. Dar pas de te înțelege cu el. Parcă bălegar să îngrașe locul a dus? Pînă la urmă, i-am spus-o de la obraz: măi vere, trei lucruri is greu de scos pe lumea asta: măseaua din gură, datoria veche și încăpățînarea din capul omului. Și l-am lăsat în plata domnului. Acum, de cîte ori mă vede, o ia pe drum ocolit, să nu dăm față. E cătrănit rău. Dar poate la anu, cel puțin, m-o asculta.

Mare a fost încîntarea oaspeților și cînd au intrat în lanul de porumb. Parcă nimeriseră într-o pădure. Tulpinile drepte, viguroase, întreceau cu mult înălțimea omului. Cineva a scos un metru din buzunar și a măsurat 10 tulpini, la întîmplare. Fiecare tulpină avea circa 3 metri și jumătate înălțime. Pe fiecare fir, cîte 2—3 știuleți de o rară frumusețe. Boabele galbene-chihlimbarii, aproape coapte, îmbrăcau știuleții de la cotor și pînă la vîrf ca o mănușă.

Au calculat iarăși specialiștii și, după socotelile cele mai modeste, au aflat că meșterul recoltelor bogate nu-și va dezminți nici anul acesta renumele: peste 7.000 kg. de porumb boabe va scoate el de pe fiecare hectar.

— Mi-au dat de furcă ploile din vara asta, nu glumă — le spuse Pîrvu. Dacă nu aveam atîtea greutăți, scoteam și mai mult porumb. Pe o parte din teren s-au revărsat apele Răstoacei. Da' porumbul s-a ținut tare. Sămînță bună, asta-i.

— Ce fel de sămînță ai pus în pămînt? — l-a întrebat unul din oaspeți.

— Aici e aici, i-a răspuns Pîrvu. Mult mi-a fost de folos în privința asta învățătura cărților. Incercasem ani de-a rîndul înainte și soiul Romînesc de Studina, și Dinte de cal, și Scorumnic. Mergea și nu mergea. Pînă am aflat din cărți de porumbul hibrid. Și așa, în urmă cu 2 ani, am semănat un rînd de porumb Romînesc de Studina și unul Dinte de cal, ca din încrucișarea lor să obțin porumb hibrid. După cum vedeți, soiului ăsta nou îi merge de minune în părțile noastre. Acu, dau sămînță hibridă la mai bine de jumătate din locuitorii satului. Știuleții de porumb pentru sămînță îi aleg toamna din lanul cel mai copt și de la plantele cele mai dezvoltate. Las știuleților cîte 2—3 foi, îi împletesc în funii și apoi îi țin 10—12 zile la soare, pînă se usucă bine. Peste iarnă, îi păstrez la loc uscat și ferit de ger. De mare însemnătate este alegerea și păstrarea seminței. La cercul agrotehnic din comună unde sînt lector, vorbesc de multe ori cursanților despre aceasta...

*

Tîrziu, în prag de seară, oaspeții s-au gîndit la plecare. Pîrvu a mulțumit din inimă pentru cinstea făcută și pentru îndrumările prețioase primite din partea specialiștilor.

— De mulțumit îți mulțumim și noi dumitale — i-a răspuns locțiitorul ministrului, strîngîndu-i mîna cu putere. Am văzut astăzi nu numai culturile unui meșter de frunte al recoltelor bogate, ci și o adevărată expoziție. O expoziție „naturală", de unde au de învățat nu numai cel din Tomșani, ci oricare țăran muncitor din țara noastră.

S. LEONARD

Stă în putința fiecărui țăran muncitor să smulgă pămîntului rod bogat

GH. GH. POPA
țăran muncitor din satul Ștefan cel Mare, comuna Saligny, raionul Medgidia

De cînd am isprăvit cu treierișul au trecut aproape două luni. Atunci cînd am treierat pe arie se găseau, ca în fiecare zi, mai mulți consăteni. O bună parte din ei s-au strîns în jurul cîntarului să aștepte „minunea", cum ziceau unii.

— Acum, să te văd, „agronomule", cît grîu ai scos la hectar, că prea te-ai lăudat cu „agrotehnicile" tale, îmi mai zise așa, în derîdere, Dumitru Dobrescu, pe cînd, împreună cu feciorul meu, căram sacii cu grîu la cîntar.

Și pot să spun că, atît Dumitru Dobrescu, cît și Niță Grosu, Gheorghe I. Guță și alții, care mai erau pe arie, au avut ce vedea.

— Poftim „minunea", le-am zis eu: 2.800 kg de grîu la ha., numai bob și bob. Rîdeați de mine cînd vă spuneam că pămîntul nostru dobrogean poate da mai multe bucate dacă-i lucrat după agrotehnică și nu așa cum am apucat din moși strămoși. Mai rîdeți și acum!

Le-aș fi zis eu atunci mai multe, dar n-am vrut să-mi stric cheful. Prea eram bucuros de recolta pe care o strînsesem. Le-am zis-o însă mai deunăzi, la căminul cultural, pe cînd ne aflam la o conferință în legătură cu pregătirile pentru campania de toamnă. La acea conferință, agronomul Baca Ridvan, șeful punctului agricol, ne-a dat multe îndrumări agrotehnice legate de muncile pregătitoare pentru campania de toamnă, cum sînt: pregătirea terenului, selecționarea și tratarea semințelor și cîte altele. După terminarea conferinței, din inițiativa sfatului popular comunal, unii dintre țăranii muncitori fruntași ai recoltelor bogate au vorbit obștei despre metodele lor de muncă. Printre aceștia am fost și eu. Atunci am arătat din fir în păr celor de față cum am lucrat pămîntul de am reușit ca vara aceasta să strîng 2.800 kg grîu la ha. Le-am spus astfel că, anul trecut, grîul l-am însămînțat pe un teren pe care avusesem dughie. La sfîrșitul lunii iulie, îndată după ce am recoltat dughia, am dezmiriștit locul la o adîncime de 8—10 cm. Am lăsat terenul așa vreo lună și jumătate, în care timp am cărat la capul locului 35—40 de căruțe cu gunoi de grajd bine putrezit. Pe la începutul lunii septembrie, am împrăștiat gunoiul pe întreaga suprafață, iar a doua zi am început aratul pentru însămînțări și am boronit. Așa am pregătit pămîntul. Sămînța pe care am luat-o de la baza de recepție contra schimb a fost o sămînță de soi, bine selecționată și tratată.

Foarte puțini țărani muncitori din satul nostru au semănat o dată cu mine. Eu terminasem de însămînțat și vecinul meu Dumitru Dobrescu nici nu ieșise la arat.

— Ai pornit-o cam devreme la semănat, nene Ghiță, rîdea el de mine și atunci.

Acum vede el că bine am făcut ascultînd sfatul agronomului semănînd devreme. Ploile de toamnă au găsit grîul meu în pămînt, ajutîndu-l să răsară și să crească des ca peria, așa că a intrat în iarnă bine înfrățit.

Cînd s-a desprimăvărat și am văzut că, din cauza ploilor și a zăpezilor, pămîntul a prins scoarță, ceea ce ar fi împiedicat grîul să se dezvolte, am dat cu boroana. Lucrarea aceasta am făcut-o de vreo două, trei ori. Tot de atîtea ori am plivit buruienile ce se iviseră în lan. La treieriș grîul a avut foarte puține corpuri străine. Și la seceriș am ținut cont de îndrumările agronomilor, secerînd atunci cînd grîul a dat în pîrgă. Oricare țăran muncitor de la noi poate munci așa. Exemplu pot lua nu numai de la mine, ci și de la Petre Doru sau Constantin Ștefan, care de asemenea au scos o recoltă bogată de grîu la hectar.

Fără să le fie cu supărare lui Dumitru Dobrescu, Niță Grosu, Gheorghe I. Guță și multor altora care anul acesta au scos o recoltă pe jumătate cît a noastră, trebuie să le arăt și în această scrisoare, așa după cum le-am arătat la căminul cultural, că ar trebui să urmeze cît mai curînd astfel de exemple la lucrarea pămîntului. Ei au scos o recoltă mică tocmai datorită faptului că nu se prea împacă cu regulile agrotehnice și nu țin întotdeauna seamă de sfaturile agronomilor. In toamnă, așa cum am arătat, unii ziceau că semăn prea devreme. Ei au lăsat să treacă timpul cel mai prielnic însămînțării grîului și au semănat mai tîrziu. In primăvară, pe cînd eu grăpam holda pentru a sparge scoarța de pămînt, Dumitru Dobrescu mi-a zis o dată: „Vezi că ai să smulgi tot grîul din rădăcină și la vară n-o să ai ce secera". Am încercat eu să-l conving să boronească și el, dar n-a fost chip. In vorbe n-a vrut să se încreadă. La treieriș însă, cred că s-a convins de roadele aplicării regulilor agrotehnice. Spun asta pentru că acum nici el și nici ceilalți nu mai rîd de „agrotehnicile" mele, ci unde mă întîlnesc, mă întreabă ce fel de metode voi aplica în toamna aceasta la însămînțarea grîului.

La anu, cred că și ei se vor număra printre fruntașii satului. Acest lucru o dovedește faptul că și ei s-au pregătit pentru campania însămînțărilor de toamnă la timp și după sfaturile agronomilor așa cum am făcut și eu.

Mai multă grijă terminării construcțiilor necesare gospodăriilor colective

— Pe marginea lipsurilor existente în raionul Sărmaș —

In cuprinsul raionului Sărmaș, există un număr însemnat de gospodării colective. O mare parte din aceste gospodării și-au mărit an de an avuția obștească, și-au dezvoltat necontenit ramurile de producție și îndeosebi fermele de creștere a animalelor.

Pentru adăpostirea animalelor, ca și pentru alte trebuințe, în unele gospodării colective din raionul Sărmaș au fost ridicate în ultimii ani diferite construcții: grajduri, saivane, remize, pătule, hambare, ateliere. Așa, bunăoară, colectiviștii din comuna Sînpetru, folosind cu chibzuință creditele acordate de stat, precum și resursele interne de care dispun și organizîndu-și cu temeinicie munca, au reușit să construiască în acest an, încă înainte de a începe lucrările de recoltare și treieriș, un grajd pentru vaci, iar în primele zile ale lunii septembrie au terminat construirea unui pătul pentru porumb. In ultimul timp, a crescut numărul construcțiilor pentru adăpostirea animalelor și depozitarea produselor și în gospodăriile colective din comunele Balda și Cătina.

In raionul Sărmaș există însă o serie de lipsuri serioase în ce privește ridicarea construcțiilor necesare gospodăriilor colective. Nefiind îndrumate și sprijinite îndeaproape de către organele care au răspunderea în această privință, unele gospodării colective nu și-au construit nici măcar grajdurile ce le sînt de trebuință pentru adăpostirea animalelor pe care le au în prezent. Astfel, gospodăria colectivă din comuna Frata nu are nici un grajd, deși în proprietatea obștească a acestei gospodării există în momentul de față aproape 30 de porci, 20 de vaci, precum și un număr însemnat de oi și de animale de muncă. In unele gospodării colective, animalele sînt adăpostite în grajduri mici, necorespunzătoare, nu există magazii și pătule pentru păstrarea recoltei și a altor produse, remize pentru unelte etc.

Pentru a se vedea cît de încet se desfășoară ritmul de executare a construcțiilor necesare gospodăriilor colective din acest raion, este suficient să arătăm că, dintr-un număr de 17 construcții planificate a fi ridicate anul trecut, au fost construite numai 3, restul de 14 nefiind nici măcar începute. Situația nu este mai bună nici în acest an. Deși a trecut o bună parte din timpul favorabil pentru executarea construcțiilor, din cele 39 de construcții prevăzute să fie construite la gospodăriile colective din raion în cursul acestui an, n-au fost începute decît 8.

Una din cauzele principale ale rămînerii în urmă a executării construcțiilor planificate la gospodăriile colective din raionul Sărmaș se datorește dezinteresului cu care organele agricole și sfatul popular raional (președinte tov. Oniga Ion) au privit această problemă. In anii 1954 și 1955, comisia raională de amplasare, însărcinată să stabilească construcțiile după specificul locului, nu a trecut decît pe la 8 din cele 17 gospodării colective care urmau să înceapă ridicarea de construcții noi. La unele gospodării colective, ca, de pildă, la cele din comunele Berchieșu, Frata și altele, comisia de amplasare a venit abia în cursul lunii aprilie, iar la alte gospodării colective, abia în iulie 1955. Nu e de mirare deci că, în aceste condiții, la majoritatea gospodăriilor colective ridicarea construcțiilor planificate nu a putut să înceapă nici pînă acum.

Este drept că multe din lucrările de construcții planificate în gospodăriile agricole colective au întîrziat sau nici măcar n-au început și din cauză că unele întreprinderi industriale nu livrează la timp materialele necesare, nerespectîndu-și astfel obligațiile ce le au prin contractele de livrări încheiate. Astfel, fabrica de cărămizi de la Mureșeni, Regiunea Autonomă Maghiară, nu a livrat nici pînă în prezent cele 44.000 de cărămizi pe care se angajase să le livreze încă de la începutul acestui an. Multe greutăți au fost pricinuite și de către întreprinderea forestieră Cluj, care a livrat abia în trimestrul III materialul lemnos planificat să fie livrat în trimestrul II.

Dar chiar la unele gospodării colective care au obținut o parte sau chiar întreg materialul necesar, din lipsa de preocupare a organelor locale ridicarea construcțiilor planificate nu a început încă. Astfel se prezintă situația la gospodăriile agricole colective din Văleni, Miheș, Pogăceana și Berchieșu. Gospodăria agricolă colectivă din satul Berchieșu, căreia pentru construirea unei maternități de scroafe îi lipsesc numai șipcile necesare, ar putea, cu ajutorul organelor raionale, să găsească acest material la alte gospodării colective, ca, de exemplu, la cea din comuna Frata. Gospodăria agricolă colectivă din Mihesu de Cîmpie dispune de toate materialele pentru a începe construirea unui pătul și ar fi putut începe această lucrare dacă ar fi primit sprijin și îndrumare. Organele agricole raionale, în special tov. Rusu Vasile de la secția agricolă a acestui raion, care răspunde de desfășurarea lucrărilor de construcții, nu au căutat însă să îndrume gospodăriile colective ca să înceapă din timp lucrările și să le ajute ca să-și procure materialele de care mai au nevoie. De altfel, în activitatea tehnicianului Rusu Vasile există o serie de deficiențe, pentru lichidarea cărora n-a fost luată nici o măsură nici de către secția agricolă raională și nici de către comitetul executiv al sfatului popular raional. Trebuie spus că nici tov. ing. Ologu Gheorghe, șeful secției agricole raionale, și nici tov. Moldoveanu Gavrilă, șeful serviciului pentru îndrumarea gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole, nu urmăresc desfășurarea lucrărilor de construcții în gospodăriile colective.

Este știut că ridicarea construcțiilor necesare constituie unul din factorii importanți pentru dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor colective, pentru lărgirea sectorului zootehnic. De aceea, sfatul popular și organele agricole din raionul Sărmaș au datoria să analizeze cu seriozitate felul cum se desfășoară aceste lucrări și să ia toate măsurile ce se impun pentru grăbirea ritmului construcțiilor în gospodăriile colective.

Cu sprijinul organelor regionale, sfatul popular raional trebuie să organizeze darea în exploatare a cărămidăriilor locale din comunele Văleni și Frata, de unde se pot aproviziona lesne o mare parte din gospodăriile colective ale raionului. Comisia raională pentru construcții, în frunte cu președintele comitetului executiv, trebuie să asigure în cel mai scurt timp proiectarea și amplasarea tuturor construcțiilor planificate pentru anii 1955—1956, să alcătuiască proiectele necesare, să intervină pe lîngă forurile competente pentru procurarea materialelor. In același timp, organele locale trebuie să îndrume pe colectiviști să folosească la maximum posibilitățile locale, în scopul ridicării clădirilor care le sînt de trebuință.

GH. EICHNER

Să extindem suprafețele însămînțate cu secară furajeră

Ing. CRISTIAN BISTRICEANU
șeful serviciului bază furajeră din Direcția generală a creșterii animalelor din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

In ultimii ani, secara furajeră ocupă suprafețe tot mai mari pe izlazurile comunale desțelenite și anume, acolo unde în loc de iarbă creșteau alior, scaeți, holeră și alte buruieni.

Secara furajeră de toamnă este planta care începe să vegeteze puternic în primăvară de timpuriu, așa că în cursul lunii aprilie ea oferă o pășune foarte bună pentru ovine și pentru taurine. Pășunatul ei poate continua pînă ajunge la înspicare, cînd animalele n-o mai mănîncă cu plăcere, deoarece paiul se întărește. In anii ploioși, secara lăstărește, așa că poate fi din nou pășunată. Au fost cazuri cînd s-au obținut chiar și boabe din secară lăstărită.

După secară, se poate însămînța porumb sau altă plantă, în cultură dublă, așa că de pe aceeași suprafață de teren se pot obține două recolte bune de nutreț pe an. In felul acesta, cantitatea de nutreț la hectar poate ajunge pînă la 35.000 kg, ceea ce înseamnă obținerea unor cantități sporite de produse animale și la un preț ieftin. In condițiile multor regiuni din țara noastră, unde pășunile naturale nu asigură încă animalelor destulă masă verde, însămînțarea în cultură dublă a plantelor de nutreț este cel mai important mijloc prin care se satisface necesarul de hrană al animalelor pe timpul verii.

Insămînțarea secarei furajere se recomandă a se face încă în luna septembrie, pentru ca ea să poată răsări și înfrăți din toamnă, intrînd astfel în iarnă bine dezvoltată, viguroasă. In toamnele lungi și călduroase, care prilejuiesc creșterea ei puternică, secara poate fi chiar pășunată ușor cu oile.

Ca să avem în primăvară un timp mai îndelungat secară bună de pășunat, se recomandă ca o parcelă să fie însămînțată în jumătatea a 2-a a lunii octombrie.

Crescătorii de animale din multe comune care au însămînțat în anii din urmă însemnate suprafețe cu secară furajeră s-au convins pe deplin de foloasele mari ce le pot avea, asigurînd animalelor pentru lunile aprilie și mai o cantitate îndestulătoare de masă verde. De pildă, în comunele Rușețu, Poetaș, Ianca din regiunea Galați, Chirnogi, Chiselet, Roșiori din regiunea București, Băilești, Studina și altele din regiunea Craiova, începînd din toamna anului 1951 au fost însămînțate suprafețe însemnate cu secară furajeră care a dat an de an producții între 10—15.000 kg la ha, față de 3—4.000 kg de iarbă cît produceau pășunile naturale. In afară de secara furajeră, pe izlazurile slab productive care au fost desțelenite s-au cultivat și alte plante, ca lucerna, borceag, iarbă de Sudan, sorg, mei sau dughie, porumb furajer și altele, după sistemul conveierului verde, așa că animalele au avut asigurat nutreț verde în tot timpul verii.

In anul 1954 au fost însămînțate cu secară furajeră cîte 3—5.000 ha în regiunile Bîrlad, Galați, Constanța, Craiova, Timișoara și altele, iar în regiunea București s-au însămînțat peste 10.000 ha.

Anul acesta, se cere ca în fiecare comună în care s-au desțelenit izlazuri neproductive sau puțin productive să fie însămînțate suprafețe cît mai mari cu secară furajeră. Se pare că această sarcină de mare importanță pentru completarea și îmbunătățirea bazei furajere a fost dată uitării de unele organe agricole din regiunile Craiova, Bîrlad și Timișoara unde, pînă în prezent, s-au pregătit suprafețe foarte mici pentru însămînțarea secarei furajere. Organele agricole sînt datoare să ia măsuri grabnice pentru lichidarea acestei rămîneri în urmă.

Terenul ce urmează a fi însămînțat trebuie să fie bine arat și grăpat, sămînța să fie tratată pentru a nu fi atacată de dăunători, iar însămînțarea să se facă cu mașina în rînduri, dîndu-se 140—160 kg la ha. Sămînța necesară se poate lesne procura prin direcțiile agricole regionale, care au primit instrucțiuni în acest sens. Se recomandă ca terenul pe care se seamănă secară furajeră să fie îngrășat cu bălegar. Stațiunea experimentală Studina a obținut o producție de peste 20.000 kg de secară masă verde de pe 1 ha îngrășat cu bălegar. Pe lîngă că se obține o producție ridicată, secara care crește pe un teren îngrășat are frunze mai multe și este mai suculentă.

Stațiunilor de mașini și tractoare le revine sarcina de a executa neîntîrziat lucrările de pregătire a solului și de însămînțare pe suprafețele de care le-au contractat. Este de datoria inginerilor și tehnicienilor agronomi de a îndruma îndeaproape pe colectiviști, întovărășiți și țăranii muncitori cu gospodării individuale să treacă de îndată la pregătirea solului și a semințelor pentru ca, folosind și atelajele de care dispun, să termine însămînțarea secarei furajere din epoca I încă înainte de sfîrșitul lunii septembrie.

Animalelor — cît mai multă „pășune de iarnă"

DUMITRU GORNICIOIU
șeful secției economice a Comitetului raional de partid Codăești, regiunea Iași

Secția agricolă a sfatului popular raional Codăești din regiunea Iași a luat unele măsuri importante pentru extinderea metodei însilozării porumbului furajer, mijloc însemnat de îmbunătățire a bazei furajere necesare hrănirii animalelor pe timpul iernii.

După ce șeful secției, tovarășul Matcu Constantin, și inginerul șef, tov. Sberea Ion, au instruit cadrele de tehnicieni agronomi și zootehniști de la punctele agricole privind tehnica și foloasele însilozării, s-a trecut la executarea construcțiilor de siloz. Primele nouă silozuri au fost construite pe lîngă stațiunile de montă comunale pentru a se asigura astfel reproducătorilor din aceste stațiuni un nutreț valoros. In comuna Răducăneni, s-a însilozat cantitatea de 7.500 kg de porumb. In comuna Dănești 15.000 kg, iar la stațiunile de montă din comunele Codăești și Tăcuta, cîte 5.000 kg de porumb furajer.

Acțiunea aceasta a constituit totodată un mijloc de popularizare a foloaselor care pot fi obținute prin însilozarea de porumb furajer.

La umplerea cu porumb a silozurilor în comunele despre care am vorbit și în altele au fost de față peste 300 de țărani muncitori. Ascultînd explicațiile tehnicienilor și convingîndu-se de avantajele ce le pot dobîndi prin folosirea nutrețului murat în hrana animalelor, ei și-au luat angajamentul să însilozeze porumb furajer și alte plante de nutreț, angajamente pe care le-au și îndeplinit. Astfel țăranii muncitori Bohan Constantin, Pavel Toader și Botez Pavel din comuna Dănești au însilozat împreună peste 4.000 kg de porumb.

Și în comuna Dănești sînt crescători de animale ca, de pildă, Cogălniceanu Gheorghe și Cogălniceanu Vasile, care au însilozat fiecare cîte 2.000 kg de porumb. Insilozarea porumbului de nutreț continuă în numeroase comune, printre care Bahotin și Dolhești, atît la stațiunile de montă comunale, cît și în gospodăriile țăranilor muncitori individuali.

Săptămîna trecută, oamenii muncii din satele raionului nostru au aflat cu bucurie vestea că o delegație de oameni de știință sovietici specialiști în însilozarea porumbului vizitează regiunea Iași pentru a ne împărtăși din experiența lor înaintată. La demonstrația care a avut loc la secția Dulcești a gospodăriei agricole de stat Secueni din raionul Roman, au luat parte și tehnicienii agronomi, colectiviști întovărășiți și țărani muncitori cu gospodării individuale din raionul Codăești. Cu acest prilej noi am învățat multe lucruri, tehnica și foloasele însilozării.

Bunăoară, pînă acum nu înțelegeam de ce este așa de important să însilozăm separat știuleții de porumb în faza de coacere lapte-ceară. Din îndrumările specialiștilor sovietici, am priceput că însilozarea separată asigură un nutreț valoros nu numai taurinelor, ci și porcilor și păsărilor. Am văzut, cu prilejul demonstrației, cum trebuie însilozat porumbul pentru a-și păstra întreaga sa valoare nutritivă și am înțeles o dată mai mult ce avantaje mari aduce hrănirea animalelor și a porcilor cu nutreț murat.

Pentru ca un număr cît mai mare de crescători de animale să cunoască aceste avantaje, comitetul executiv al sfatului popular raional va organiza zilele acestea o demonstrație practică de însilozare la gospodăria agricolă colectivă din comuna Chircești. Aci vor lua cuvîntul tehnicienii agronomi și zootehniștii care au participat la demonstrația delegației sovietice. Ei vor împărtăși crescătorilor de animale prezenți cele învățate de la oamenii de știință sovietici, fapt care va contribui fără îndoială la extinderea acțiunii de însilozare a furajelor și în raionul nostru. Demonstrația aceasta este privită cu mult interes de către oamenii muncii din satele raionului nostru. Peste 100 de colectiviști, întovărășiți și țărani muncitori cu gospodării individuale din comunele raionului au cerut să ia parte la această demonstrație.

Tehnicienii agronomi, zootehniștii și crescătorii de animale din raionul nostru pot fi siguri că organele de partid le vor da tot sprijinul de care au nevoie pentru ca însilozarea nutrețurilor să devină o metodă permanentă de sporire a bazei furajere și în raionul Codăești.

Exemple demne de urmat

Prin folosirea nutrețului murat în hrana vacilor de lapte, la gospodăria agricolă de stat Cotușca, regiunea Suceava, s-a obținut anul trecut o producție sporită de lapte. De la vacile hrănite cu nutrețuri murate, brigada condusă de Constantin Adochiței, Erou al Muncii Socialiste, a obținut 4 vagoane de lapte peste plan.

Muncitorii de la această gospodărie de stat au însămînțat în acest an 66 ha cu porumb pentru siloz, cu 21 ha mai mult decît au însămînțat anul trecut. In afară de porumb, muncitorii de la Cotușca vor mai însiloza în acest an colete de sfeclă de zahăr, plante din flora spontană, ultima coasă de lucerna și trifoi, precum și 1.600 tone de alte plante de nutreț. De asemenea, ei vor însiloza în acest an porumb știuleți pentru hrănirea a 2.000 de oi și 7.000 de scroafe.

Pentru însilozarea la timp și în bune condiții a nutrețurilor, muncitorii au luat din vreme măsurile necesare. Astfel, au fost construite 10 silozuri din beton, cu o capacitate de 208 tone, iar la secția Bivol a gospodăriei de stat, s-au făcut 5 gropi pentru însilozat, cu o capacitate de 4 vagoane fiecare și alte gropi de cîte 1—2 vagoane. Mecanicii Ștefan Siia, Ion Popescu și Gh. Băhăianțu au construit dintr-o batoză veche o tocătoare de nutreț, care, acționată de tractor, toacă 4 vagoane în 10 ore, de patru ori mai mult decît o tocătoare obișnuită.

Zilele acestea, muncitorii de la gospodăria de stat Cotușca au început însilozarea nutrețurilor. In scurt timp, ei au însilozat peste 300 tone de porumb furajer.

Și muncitorii din celelalte gospodării de stat din regiunea Suceava s-au pregătit pentru însilozarea nutrețurilor. Astfel, la gospodăriile de stat Drăgușeni și Manoleasa s-au amenajat silozuri de cîte 20—30 de tone, iar la gospodăria de stat Ițcani, s-au amenajat silozuri din beton cu o capacitate totală de 150 de tone.

Gospodăriile agricole colective din regiune, printre care: Roma, Sulița, Iurești, Horodnicu de Jos și Horodnicu de Sus, Vlăsinești, Săveni etc., sînt gata pentru însilozarea nutrețurilor. Colectiviștii din Săveni, care au construit un siloz cu o capacitate de 15 tone, au și început zilele acestea însilozarea nutrețurilor.

Anul acesta, s-au pregătit silozuri și a început însilozarea furajelor și în stațiunile de montă din comunele regiunii Suceava.

Pregătiri pentru campania de vinificare

Recolta bogată de struguri din acest an a pus sarcini sporite în fața Direcției generale a industriei vinului și băuturilor alcoolice din cadrul Ministerului Industriei Alimentare.

Incă de la începutul sezonului de toamnă, s-au luat măsuri care au asigurat o bună pregătire a procesului de vinificare a strugurilor. Astfel, pe lîngă cele 280 de centre de vinificare existente în anul 1954, s-au înființat încă 100 de centre de vinificare în regiunile București, Galați, Craiova, Arad, Bîrlad și Iași. O contribuție importantă la îmbunătățirea vinificării strugurilor îi vor aduce centrele moderne de vinificare din Drăgășani, Nicorești, Odobești, Panciu și Tomești care se bazează pe noi procedee tehnologice fiind dotate cu utilaje moderne și linuri speciale pentru vinurile albe, roșii, tămîioase și alte varietăți.

O mare uzină de vinificare, construită după un proiect primit din Uniunea Sovietică, este în curs de amenajare în raionul Focșani, la Budești. Aici, se vor trata termic musturile și vinurile pentru a putea fi păstrate un timp mai îndelungat. De asemenea, valorificarea strugurilor se va efectua integral prin extragerea zahărului din tescovină și fermentarea lui în vederea preparării alcoolului.

In campania de vinificare a strugurilor, care va începe după 20 septembrie, se vor utiliza aparate, crame și depozite a căror capacitate de prelucrare și păstrare a strugurilor va fi de 2 ori și jumătate mai mare decît pînă acum. (Agerpres)

Consfătuiri ale viticultorilor

In vederea executării culesului și vinificării strugurilor în bune condiții, zilele acestea a avut loc la Drăgășani o consfătuire a viticultorilor din raioanele viticole ale regiunii Pitești.

Au fost prezentate referate cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru culesul și prelucrarea strugurilor, precum și pentru păstrarea vinului nou. In acest an, podgorenii din regiune vor obține producții de struguri deosebit de mari. La gospodăria de stat Drăgășani, de exemplu, muncitorii vor culege anul acesta o producție de aproape trei ori mai mare decît cea de anul trecut.

După prezentarea referatelor participanții la consfătuire au vizitat hala modernă de vinificație din Drăgășani care are o capacitate de vinificare de peste 15 vagoane.

★

O astfel de consfătuire a avut loc și la Mediaș, cu viticultori fruntași din podgoriile Tîrnavelor.

Referatele prezentate de specialiști au arătat că pe valea Tîrnavelor, datorită măsurilor luate din vreme, se va obține în acest an o recoltă deosebit de bogată de struguri.

Viticultorul fruntaș Nicolae Moldovan din Șeica Mare, care a lucrat via așa cum l-au învățat specialiștii, a arătat că anul acesta va realiza 10.000 kg. struguri la hectar, producție nemaiîntîlnită pînă acum în comuna sa. Ing. Ilie Șuteu, de la gospodăria agricolă de stat Jidveiu, a vorbit despre lucrările făcute în gospodărie pentru dezvoltarea sectorului viticol: numai în ultimii cinci ani s-au făcut plantări pe încă 250 de hectare, iar producția de anul acesta depășește 12.000 kg. de struguri la hectar.

TIMPUL PROBABIL pentru zilele de 21, 22 și 23 septembrie

Vremea rămîne rece, cu cer schimbător, mai mult acoperit în regiunea de munte și în jumătatea de nord-est a țării. Vor continua să cadă precipitații cu caracter intermitent mai întîi slabe în nord-estul țării, apoi abundente începînd din sud-vestul țării. Vînt moderat. Temperatura, noaptea va oscila între 3—11 grade, iar ziua între 18—25 grade. In regiunea de munte, la peste 1.700 metri altitudine, va ninge temporar, iar dimineața se vor semnala îngheț și brumă.

Tribuna agronomului

Prin aplicarea diferențiată a agrotehnicii vom mări producția de grîne la hectar

Ing. C. SLONOVSCHI
secția agricolă a sfatului popular raional Salonta, regiunea Oradea

Anul 1955 a adus belșug de bucate în raionul Salonta. Colectiviștii, întovărășiții și țăranii muncitori cu gospodării individuale au obținut la cerealele păioase recolte mult mai mari decît în anii trecuți. In numeroase unități cum sînt de pildă gospodăriile colective din comunele Berechiu și Salonta, s-au scos 2.600-3.100 kg de grîu de toamnă la hectar. La orzul de toamnă s-au obținut pe suprafețe întinse, producții medii de 2.000—3.000 kg la hectar, pe unele parcele chiar pînă la 3.600 kg la hectar.

Ar fi greșit însă dacă s-ar crede că numai condițiilor prielnice de climă li se datorește belșugul de grîne. La obținerea recoltelor bogate o contribuție importantă au adus-o, în primul rînd, țăranii muncitori care și-au însușit în bună măsură tehnica agricolă legată de condițiile naturale locale și, în al doilea rînd, agronomii, care au dat dovadă de perseverență în meseria lor.

Cu toate rezultatele pozitive obținute în acest an, nu putem spune însă că în raionul Salonta s-a făcut totul pentru ridicarea producției agricole. Raionul Salonta are posibilități mult mai mari. Aceste posibilități trebuie valorificate pentru ca în anii viitori să se realizeze producții și mai mari. In această privință, o sarcină de mare importanță le revine inginerilor și tehnicienilor agronomi din gospodăriile colective, din comune și de la punctele agricole. Ei trebuie să-și completeze cunoștințele teoretice, să le aplice în practica agricolă potrivit condițiilor locale de climă și sol și totodată să lupte neobosiți ca un număr cît mai mare de țărani muncitori să cunoască și să aplice în mod diferențiat regulile agrotehnice.

Producătorii agricoli din raionul nostru trebuie să cunoască și să respecte cerințele agrotehnice care hotărăsc sporirea producției agricole pentru a le aplica încă din această toamnă.

Producătorii agricoli trebuie îndrumați să însămînțeze culturile agricole după plantele premergătoare potrivite fiecărei culturi. Cerealele de toamnă dau cele mai mari producții după leguminoase. Ele pot reuși destul de bine și după rădăcinoase (sfecla de zahăr) și chiar după prășitoare (porumb) dacă terenul este pregătit din timp și îngrășat cu gunoi de grajd.

Pregătirea terenului la timp și în bune condiții este un factor care contribuie mult la sporirea recoltei. Această lucrare trebuie făcută cu cel tîrziu 20 de zile înainte de semănat pentru ca arătura să aibă timp să se așeze. Arătura trebuie grăpată în ziua în care se face, iar pînă la semănat, terenul se va ține curat de buruieni și afînat.

O dată cu executarea arăturii, pentru cerealele de toamnă se va îngropa sub brazdă și gunoi de grajd în cantitate de 15—20 de tone la hectar. Dintre îngrășămintele chimice se recomandă a se da în toamnă îngrășăminte fosfatice, sub formă de superfosfat, în cantitate de 160-200 kg la hectar.

Pentru raionul nostru, cel mai indicat soi de grîu de toamnă este Cenad 117, care se cultivă la gospodăriile agricole de stat și la majoritatea gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole. El dă producții mari atît în terenurile podzolice, cît și în celelalte cu fertilitate scăzută. E rezistent la cădere, mai precoce cu 2-3 zile față de alte soiuri, iar calitatea pîinii este foarte bună. Pe lîngă acest soi, în raionul nostru se mai găsesc răspîndite în cultură și sînt recunoscute ca bune pentru sămînță și soiurile Odvos 241 și Bankut 1201.

Semințe de acest soi se pot obține prin schimb de la bazele de recepție din Salonta și Ceia.

Semințele din soiul raionat trebuie bine curățate și tratate împotriva bolilor. In acest scop, cultivatorii trebuie să folosească mașinile de la centrele de curățare și tratare organizate în comune. Aceste semințe pot fi folosite la însămînțări numai dacă au o mare putere de încolțire.

Executarea însămînțărilor la timpul optim are de asemenea mare însemnătate pentru obținerea de producții sporite la hectar. S-a constatat că, în raionul nostru cea mai potrivită perioadă de însămînțare este între 1 și 10 octombrie pentru grîu, 25 septembrie și 5 octombrie pentru orz, 20 și 30 septembrie pentru secară și 15—30 septembrie pentru borceagul de toamnă.

Rezultatele dobîndite de fruntașii în agricultură din raionul nostru arată că producțiile cele mai mari se obțin cînd se respectă întocmai aceste termene și îndeosebi cînd se folosesc primele zile ale timpului celui mai potrivit. Orice întîrziere aduce după sine scăderea producției. Alegerea timpului prielnic pentru semănatul culturilor nu trebuie să se facă mecanic, după datele calendaristice indicate mai sus. Inginerii și tehnicienii agronomi trebuie să stabilească momentul prielnic pentru semănat pe comune și chiar pe văi, dealuri, etc., pe baza condițiilor naturale locale.

In raionul nostru, sînt încă țărani muncitori care practică semănatul prin împrăștiere cu mîna. Acest obicei învechit, care este o piedică serioasă în calea dobîndirii de recolte îmbelșugate, trebuie părăsit. Semănatul cu mașina trebuie să intre în obișnuința tuturor producătorilor agricoli.

Rezultatele obținute de fruntașii recoltelor bogate din raionul nostru dovedesc pe deplin rolul hotărîtor pe care îl are aplicarea agrotehnicii înaintate în sporirea producției agricole. Datoria noastră, a agronomilor, este de a ajuta pe țăranii muncitori să-și însușească temeinic metodele științifice de lucrare a pămîntului și să le aplice în mod diferențiat pentru a dobîndi an de an roade tot mai bogate. Și acest lucru trebuie să-l facă în primul rînd agronomii de la punctele agricole și de la comune, cărora le revine sarcina grea, dar frumoasă, de a deveni sfătuitori permanenți ai țăranilor muncitori.

Insemnate cantități de produse agricole livrate peste plan

De pe acum, numeroase gospodării agricole de stat din regiunea Oradea și-au îndeplinit angajamentul luat de a da patriei peste plan cît mai multe produse agricole animale și vegetale. Respectîndu-și angajamentul luat, muncitorii de la gospodăria de stat din Oradea, de pildă, au livrat statului peste plan 577 tone de cereale, 150 tone de legume, 50.827 litri de lapte, 450 de porci grași, 351 de purcei, 3.100 kg. carne de pasăre, etc. Printre gospodăriile agricole de stat din regiunea Oradea care și-au depășit planul de livrări se numără și cea din Salonta care a dat pînă acum statului peste plan 417 tone de cereale, 475 berbecuți de rasă merinos, 6 tăurași de rasă Sementhal, 2 armăsari de prăsilă, etc., precum și gospodăria din Săcueni care a livrat peste plan 250 tone de cereale și 25 vagoane de legume. Și-au îndeplinit de asemenea angajamentul de a da statului cît mai multe produse agricole animale și vegetale peste plan și muncitorii gospodăriilor de stat Valea lui Mihai, Marghita și Sălard.

(Agerpres)

Toată atenția recoltării, păstrării și recepționării sfeclei de zahăr

Cultura sfeclei de zahăr este una din principalele culturi tehnice din țara noastră. Prin cultivarea acestei plante valoroase se asigură industriei materia primă necesară fabricării zahărului. In țara noastră, suprafețele cultivate cu sfeclă de zahăr au crescut în ultimii zece ani de șase ori. Partidul și guvernul au acordat și acordă o deosebită atenție extinderii acestei culturi și sporirii producției pe unitatea de suprafață, stimulînd în acest scop pe producători prin însemnate avantaje economice.

In anul acesta, datorită îndrumărilor tehnice date de specialiști, ajutorului primit de către cultivatori din partea statului, precum și aplicării metodelor agrotehnice la însămînțarea și îngrijirea culturilor, se vor obține recolte bogate de sfeclă de zahăr. Cultivatorii de sfeclă de zahăr vor dobîndi, pe baza contractelor încheiate cu fabricile de zahăr, venituri însemnate.

In momentul de față, sarcina organelor de stat și agricole și ale fabricilor de zahăr este de a organiza recoltarea și transportul sfeclei în așa fel, încît producția mare obținută să fie în întregime recoltată la timp și fără pierderi. In multe locuri a și început recoltarea sfeclei de zahăr.

CIND ȘI CUM SE FACE RECOLTAREA SFECLEI DE ZAHAR

Momentul prielnic pentru recoltarea sfeclei de zahăr se fixează pe regiuni, raioane și comune, de către organele fabricilor de zahăr, de comun acord cu organele agricole, pe baza determinărilor ce se fac asupra sfeclei în cîmp și în laborator.

Fiind recoltată la timp, păstrată bine și transportată cu atenție, sfecla de zahăr își menține însușirile calitative — greutatea și conținutul de zahăr cît mai ridicat — fapt care contribuie la sporirea producției de zahăr.

Cu ce unelte o recoltăm? Recoltarea *sfeclei de zahăr se poate face cu unelte* de mînă, plugul obișnuit modificat sau cu plugul special de scos sfecla și cu mașini speciale (combine).

Ca unelte de mînă se folosesc: cazmaua obișnuită sau hîrlețul și anume în terenurile ușoare și cînd nu există unelte speciale, cît și cazmaua specială și furca specială de recoltat sfecla.

Ultimele două unelte sînt cele mai recomandate, deoarece, cazmaua avînd o lamă îngustă, lungă și puternică, iar furca 2 coarne puternice de oțel, se înfig cu ușurință în pămînt. Cazmaua se folosește pe toate terenurile și anume după o perioadă de ploi, fiindcă nu se încarcă de pămînt.

In anii secetoși și în terenurile grele, se recomandă să se folosească numai furca, deoarece aceasta se poate înfige mai ușor în pămînt.

Recoltarea propriu-zisă se face înfigînd cazmaua sau furca în pămînt, la o depărtare de cca 8 cm de sfeclă și la adîncimea de cca 10—15 cm, după care se înclină unealta spre cel care scoate sfecla, acesta avînd grijă să nu rănească sfecla și să nu o rupă. In momentul cînd sfecla a fost săltată din locul ei, se apucă cu mîna stîngă de la baza frunzelor, se trage afară, se scutură ușor cu mîna de pămînt și se aruncă în grămadă. In terenurile mai ușoare, se recomandă, ca o dată cu înclinarea uneltei de recoltat, să se apuce sfecla de frunze cu mîna stîngă și să se tragă în sus.

Mult mai repede și mai economic se poate face recoltarea dacă lucrul se organizează în așa fel ca o parte din muncitori să salte sfecla în sus cu uneltele de scos, iar alții s-o scoată afară din pămînt, s-o scuture și s-o arunce în grămezi. Grămezile de sfeclă trebuie *să fie* la distanțe mici unele de altele, deoarece sfecla aruncată la distanțe mari se rupe, se rănește și nu poate fi păstrată mult timp. Orice rană produsă sfeclei este o poartă de infecție pentru dezvoltarea mucegaiurilor, care îmbolnăvesc sfecla și-i consumă din zahărul pe care-l conține. Dintr-o astfel de sfeclă, fabricile scot puțin zahăr și multă melasă. Mai mult, sfeclele bolnave constituie focare de infecție și pentru sfeclele sănătoase.

Un alt procedeu de recoltat este acela al folosirii plugului obișnuit căruia i se scot fierul, cormana și bîrsa și i se pune o piesă specială pentru scos sfecla, ce poate fi confecționată de orice fierar. Mult mai bine însă se face recoltarea cu plugul special pentru scos sfeclă care, acolo unde există, se recomandă să se folosească la maximum.

Unii producători folosesc la recoltarea sfeclei plugul obișnuit după ce i se scoate numai cormana. Folosirea acestei unelte nu se recomandă, fiindcă plugul nu poate intra destul de adînc în pămînt mai ales în terenurile grele și uscate tare, din care motiv taie sfecla și cam un sfert din ea rămîne în pămînt. Prin acest procedeu de recoltare, cultivatorii pierd o parte din recoltă și, în afară de aceasta, sfecla rănită se îmbolnăvește, nu se poate păstra mult timp și pierde din zahărul ce-l *conține*.

DE CE ȘI CUM TREBUIE SA FACEM DECOLETAREA

Pe măsură ce sfecla este scoasă din pămînt, fie cu uneltele de mînă, fie cu plugul, aceasta se curăță de pămînt și se decoletează, adică i se taie frunzele de pe cap. Cu cît se îndepărtează mai repede frunzele de pe cap, cu atît se pierde mai puțină apă din rădăcină, sfecla fiind mai ferită de veștejire. Inainte de decoletare, sfecla se curăță de pămînt. In acest scop, se apucă sfecla de frunze cu mîna stîngă și cu dreapta se curăță cu mare atenție pămîntul.

Pămîntul se curăță cu partea neascuțită a uneltei cu care se face decoletarea, în așa fel ca sfecla să nu se rănească. Altfel ar însemna să producem o mulțime de porți de infecție pentru mucegaiuri. Pe vreme secetoasă este bine ca, la curățirea sfeclei de pămînt, să nu se folosească uneltele, ci pămîntul să se scuture ușor, lovind o sfeclă de alta, fără a le răni. Pămîntul rămas în șanțurile sfeclei se va da jos cu mîna.

După ce s-a curățat pămîntul de pe sfeclă, se face decoletarea, adică tăierea frunzelor de pe capul sfeclei.

Pentru decoletare, se folosesc seceri, cosoare sau cuțite speciale.

Decoletarea se face tăind frunzele uscate și frunzele verzi cu o mică porțiune din carnea sfeclei, printr-o tăietură orizontală în diametru de cca 2 cm.

In momentul decoletării, se recomandă să se taie și vîrful cozii sfeclei de la porțiunea ce trece sub 1 cm în diametru, deoarece această porțiune este expusă prima la veștejire și putrezire.

Din cercetările făcute s-a dovedit că 10 la sută din pierderile de zahăr la sfecla care se conservă pînă la prelucrarea în fabrici se datorește netăierii vîrfului cozii.

Pentru ușurarea operației de decoletare, muncitorii trebuie să aibă în permanență lîngă ei unelte de rezervă, precum și pietre pentru ascuțitul lor. De asemenea, pentru ca randamentul muncii să fie cît mai mare, se recomandă ca fiecare muncitor să aibă un scăunel pe care să stea și să poată astfel manipula cu ușurință sfecla.

Frunzele ce rezultă de la decoletare, *fiind un nutreț foarte bun pentru animale*, se recomandă să nu se murdărească cu pămînt.

SORTAREA ȘI PASTRAREA SFECLEI PINA LA TRANSPORTARE

După decoletare, sfecla se sortează în **două categorii și se depozitează în grămezi. In categoria întîi se pun sfeclele care au peste 100 gr greutate, nerupte, nerănite, neramificate, fără crăpături la cap și neveștejite, iar în categoria a doua se pune restul sfeclelor (sub 100 gr, rănite, rupte, bolnave, veștejite, ramificate etc).**

Imediat după sortare, sfecla se transportă la centrele de recepție a sfeclei. In primul rînd se transportă sfecla din categoria a doua, care trebuie imediat prelucrată de către fabrica de zahăr pentru că nu poate fi păstrată timp îndelungat. In felul acesta, sfecla nu se strică prea mult și deci din ea se poate scoate mai mult zahăr.

In cazul cînd sfecla din categoria întîi nu se poate transporta imediat la centrul de recepție, ea se transportă și se așază în grămezi mari de cca 2.500 kg. Transportul la grămezi se face cu coșurile. Grămezile se fac în dimensiuni de cca 1 m lățime și înălțime, iar lungimea, după cantitatea de sfeclă respectivă. Partea superioară a grămezii va avea forma acoperișului unei case, pentru ca să se dea posibilitate apelor de ploi să se scurgă.

După clăditul sfeclei, grămezile se acoperă cu pămînt în grosime de cca 15 cm. Lucrarea se face dimineața, cînd sfecla este destul de rece, pentru ca temperatura din interiorul grămezii să se mențină mai mult timp scăzută.

Nu se recomandă ca grămezile de sfeclă să se acopere cu frunze, deoarece acestea trebuie să se folosească proaspete în hrana vitelor, sau să se mureze și, în afară de asta sfecla acoperită cu frunze pierde o parte *din zahărul pe care îl* conține.

In nici un caz grămezile nu se vor lăsa descoperite, deoarece sfecla fiind expusă vîntului și căldurii soarelui, se veștejește, se îmbolnăvește și pierde foarte repede din zahărul ce-l conține.

TRANSPORTAREA ȘI DEPOZITAREA SFECLEI LA CENTRUL DE RECEPȚIE

Căruțele cu care se transportă sfecla se recomandă să fie prevăzute în partea dinainte și dinapoi cu funduri de nuiele împletite și în partea de sus a loitrelor cu scînduri sau gratii de nuiele. In felul acesta capacitatea căruțelor se mărește, iar pierderile de recoltă sînt înlăturate.

Incărcatul sfeclei în căruțe se face cu mîna sau cu furca specială de încărcat sfecla, cu scopul de a nu o răni sau rupe. Se va avea grijă ca în căruță să nu se arunce paie, coceni și frunze de sfeclă, care conțin pe ele mucegaiuri și produc încălzirea și îmbolnăvirea sfeclei.

Pe rampa gărilor sau la silozurile unde se descarcă sfecla, căruța trebuie trasă cu partea dinapoi pentru a nu da posibilitate animalelor să strice sfecla. Căruța poate fi trasă și în lungul silozului, dar cu mare atenție, ca animalele sau căruța să nu strivească sfecla. Este bine ca vitele să fie dejugate și legate departe de siloz.

Descărcarea sfeclei din căruță în stiva de sfeclă de pe rampa gărilor sau în silozuri se face cu mîna sau cu furca specială de manipulat sfecla, avînd grijă ca între sfecle să nu ajungă paie, coceni sau frunze, deoarece acestea, prin putrezire, ridică temperatura din stive sau silozuri și îmbolnăvesc sfecla.

★

Recoltarea sfeclei de zahăr va coincide la un moment dat cu recoltarea porumbului, cartofilor și a altor culturi de toamnă, ca și cu însămînțările cerealelor păioase. Cultivatorii de sfeclă au datoria să înceapă recoltarea numai la data stabilită de organele agricole și cele ale fabricilor de zahăr. Forțele de muncă, uneltele și atelajele să *fie astfel repartizate și folosite*, încît nici una din lucrările agricole de toamnă să nu aibă de suferit.

In această perioadă, organele contractante au datoria să urmărească și să asigure îndeplinirea obligațiilor contractuale de către toți producătorii, livrarea întregii cantități de sfeclă contractate. Totodată, ele trebuie să popularizeze larg rezultatele obținute de cei mai buni cultivatori contractanți, de asociații și îndeosebi avantajele acelora care au încheiat contracte cu fabricile de zahăr pe termen lung.

dr. GH. OLTEANU
Institutul de cercetări alimentare

Pădurile — o importantă avuţie naţională*)

Acad. prof. GH. IONESCU-SISEŞTI

Academia Republicii Populare Romîne îşi exprimă bucuria pentru colaborarea cu Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, colaborare care a prilejuit organizarea actualei consfătuiri despre amenajarea pădurilor ţării. Academia se va strădui să strîngă şi mai mult această colaborare, atît cu Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, cît şi cu celelalte ministere, pentru rezolvarea marilor probleme ştiinţifice şi practice, care stau în faţa noastră astăzi.

Prezidiul Academiei salută pe oaspeţii care participă la această conferinţă, şi pe dumneavoastră, ingineri silvici, exponenţii uneia din ramurile fundamentale ale economiei naţionale.

Grija Partidului şi a Guvernului pentru silvicultură este determinată de importanţa acestei ramuri de producţie: ea ne dă lemn de construcţie, lemn pentru celuloză şi hîrtie, lemn de mine, lemn de foc, materiale tanante şi multe alte produse pentru industrie. In ţara noastră se impune asigurarea unei folosinţe raţionale, continue şi sporite a lemnului; de aici nevoia unei planificări de lungă durată, a cărei expresie tehnică este amenajamentul.

In urma naţionalizării pădurilor în 1948, s-a putut trece, datorită condiţiilor nou create, la amenajarea pe scară mare a pădurilor. Această operaţie s-a executat într-un timp record, în proporţii nemaicunoscute în trecut. Pornind cu un volum de lucrări de 550.000 ha în 1948, în anii următori s-au realizat amenajamente pentru o suprafaţă păduroasă de circa un milion de ha anual, în timp ce anterior se amenajau abia între 60.000—80.000 ha anual. La sfîrşitul anului curent, cele 6.440.000 ha de păduri ale ţării precum şi circa un milion de hectare de păşuni împădurite şi goluri alpine, adică întregul patrimoniu forestier şi cea mai mare parte din cel pastoral al ţării, au planuri de amenajament.

La începutul noului cincinal, cînd se trece la o nouă etapă de revizuire a acestor amenajamente, este necesară o reexaminare a principiilor şi a metodelor pentru a fi puse de acord cu noile progrese ale ştiinţei silvice în ţara noastră şi în U.R.S.S., unde preocuparea pentru o mai bună cultură a pădurilor şi pentru ridicarea productivităţii lor este pe primul plan.

In ţara noastră, activitatea practică de amenajare a dat posibilitate dezvoltării unei ştiinţe şi tehnice romîneşti de amenajare a pădurilor. In cadrul acestei tehnice şi ştiinţe romîneşti, care este opera dumneavoastră colectivă, s-a simţit nevoia organizării acestei consfătuiri, pentru a stabili planul de dezvoltare, în viitor, a lucrărilor de amenajare, în acord cu dezvoltarea economiei noastre naţionale.

Folosind acest prilej, cred că sînt în spiritul consfătuirii, exprimînd cîteva idei care formează obiectul preocupărilor mele profesionale, strîns legate de silvicultură.

In afară de utilitatea ei directă şi nemijlocită, silvicultura are şi alt rol, tot aşa de important: rolul care derivă din interdependenţa ei cu agricultura. Inaintaşii noştri, clar văzători, au înţeles această interdependenţă. Cînd s-a întemeiat în anul 1853, învăţămîntul superior silvic şi agronomic în ţara noastră, agricultura şi silvicultura s-au predat împreună, pînă în 1893. Primii silvicultori, care au pus ordine în patrimoniul forestier al statului, care au plantat nisipurile din Oltenia, care au introdus norme ştiinţifice de amenajare şi exploatare a pădurilor, au ieşit din Şcoala Centrală de Agricultură şi Silvicultură de la Herăstrău.

Voi mai aminti, pentru a sublinia legătura de colaborare între silvicultură şi agricultură, articolul lui B. Pizu, despre perdelele de protecţie, din 1881; faimoasa lucrare a inginerului silvic D. R. Rusescu din 1904: „Nesiguranţa recoltelor din Romînia", precum şi frumoasele lecţii de silvicultură pe care, mai mulţi ani de-a rîndul, le-a ţinut profesorul Marin Drăcea la Facultatea de agronomie.

Silvicultura şi agricultura sînt strîns legate, pentru că şi una şi alta folosesc aceleaşi mijloace de producţie: solul, factorii climatici, munca omenească şi tehnica ştiinţifică. Sînt interdependente, pentru că agricultura foloseşte braţele de muncă din primăvară pînă în toamnă, silvicultura le foloseşte mai mult iarna. Sînt interdependente pentru că silvicultura foloseşte cu precădere terenurile muntoase şi deluroase cu pante mari, agricultura foloseşte terenurile plane sau cu pante mici, pe care maşinile şi uneltele agricole se pot mişca cu uşurinţă.

In trecut lărgirea bazei de existenţă a ţărănimii s-a făcut prea mult pe socoteala pădurilor. Nu prin sacrificarea pădurii se poate lărgi baza de existenţă a ţărănimii, ci prin mărirea fertilităţii solului, prin ameliorarea şi luarea în cultură a terenurilor azi necultivabile, şi printr-o tehnică şi o folosinţă raţională a terenului. Trebuie extinsă baza furajeră, îmbunătăţite păşunile, introdus conveierul verde, cultivate mai multe plante de nutreţ şi în special porumb boabe şi porumb de siloz, pentru ca tendinţa de a defrişa pădurile sau de a introduce vitele la păşunat în pădure să constatăm că a rămas numai o amintire a trecutului.

Nu numai că nu trebuie să mai restrîngem suprafaţa ocupată de păduri, dar trebuie chiar s-o mărim, prin plantarea terenurilor erodate şi a terenurilor cu pante mari, care nu pot avea o folosinţă agricolă, pomicolă sau viticolă. Aceste lucrări de mare importanţă au constituit o preocupare a Partidului şi Guvernului şi sînt cuprinse în proiectul de Directive al celui de al II-lea congres al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani, şi în planul cincinal.

In planul de perspectivă al agriculturii noastre sînt prevăzute mari lucrări de hidroameliorare: îndiguiri, desecări, irigaţii. Aceste lucrări nu se pot executa sau, executate fiind, nu vor avea durabilitate, decît într-un regim de ocrotire şi de bună întreţinere a pădurilor.

In ţările care au păşit pe calea socialismului, lupta între pădure şi păşune, lupta între agricultură şi silvicultură, a încetat. Noi sîntem convinşi azi, că ruina pădurilor ar însemna ruina agriculturii şi ruina agriculturii ar însemna ruina civilizaţiei.

Ne aducem aminte de cuvintele profetice ale lui Friedrich Engels, care a explicat starea de pustiire a unor ţări ca Mesopotamia, Grecia şi altele prin despădurirea care le-a răpit centrele de acumulare şi de păstrare a umidităţii. Tot Engels a explicat sărăcia Alpilor Italieni şi inundaţiile periodice din şesul lombard, prin despădurirea acelor munţi. Şi tot el a pronunţat un verdict de condamnare împotriva plantatorilor spanioli din Cuba, „care ardeau pădurile de la poalele munţilor, ca să-şi procure cenuşa pentru îngrăşat pămîntul, suficientă pentru o singură generaţie de arbori de cafea, foarte rentabilă. Ce le păsa lor că pe urmă ploile tropicale aveau să spele stratul de pămînt, rămas fără apărare, lăsînd numai stîncile goale?".

Această minare a substratului de existenţă, semnalată de Engels, este — spre ruşinea oamenilor din veacurile şi mileniile scurse — foarte întinsă pe glob.

In China mandarinilor, erau provincii mari, în care nu era un arbore, nu era un pom, nu era un tufiş, defrişate mereu spre a face terenuri de cultură în locul terenurilor din vale, îngropate sub sfărîmăturile de rocă, tîrîte de ravene şi torenţi. Un mare program de plantare de păduri şi de plantaţii de protecţie se desfăşoară acum în Republica Populară Chineză.

Palestina era în antichitate pămîntul făgăduinţei, care da recolte mari de cereale, de fructe, de struguri şi care avea o zootehnie dezvoltată. Azi pantele dealurilor şi munţilor sînt dezgolite şi sterile, iar terenul din văi este înmlăştinat şi salinizat.

La un anume moment, coloniştii de acolo au încercat să importe de la noi pămînt — pămînt nu îngrăşăminte — pentru a fertiliza cu el coastele dezgolite şi sterile ale ţării lor.

In antichitate erau celebre pădurile de cedru din munţii Libanului. Amintirea acelor păduri mărețe s-a păstrat pînă în zilele noastre. O atracţie puternică au exercitat asupra oamenilor din veacul trecut şi din veacul nostru, acele locuri încărcate de amintiri istorice şi de vestigiile unor vechi civilizaţii. Naturalişti, istorici, turişti, artişti, literaţi din diferite ţări, s-au îndreptat spre acele locuri. Deziluzia şi durerea tuturor a fost profundă. Pentru a ajunge la micul pîlc de cedri ce a mai rămas, călătorii au trebuit să străbată pustiul muntos, pe margini de prăpăstii, create de torenţi. Au mai rămas vreo trei sau patru sute de arbori, o insulă de verdeaţă în mijlocul deşertului. El sînt apăraţi azi de o împrejmuire de piatră, care îi ocroteşte împotriva prădăciunilor ciobanilor şi zelului pelerinilor şi turiştilor. O poartă cu grilaj şi un îngrijitor asigură paza. Cedrii sînt majestuoşi în singurătatea lor, unii cu trunchiuri uriaşe, formate din împletirea mai multor tulpini, cu vîrfurile trăsnite; alţii, mai tineri, cu tulpinile zvelte şi curate — o comunitate vegetală mişcătoare pentru orice călător.

Imagini de acestea se întîlnesc în toată Asia de vest, în tot bazinul Mediteranei, în Italia, în Spania şi în Peninsula Balcanică.

Din fericire, ţara noastră nu e în această situaţie. Strămoşii noştri nu au fost aşa de vajnici distrugători. Avem încă o frumoasă moştenire de păstrat şi sporit.

Dar totuşi, trebuie să tragem un clopot de alarmă.

Un mare scriitor, azi dispărut, care nu era nici inginer silvic, nici inginer agronom, scria în 1935, într-o revistă: „Am trecut acum în urmă, din nou prin Moldova [illegible] am rămas uimit de ce a putut face, în dauna frumuseţii şi puterii de roadă a unei părţi din această odată aşa de mîndră ţară, neghiobia şi răutatea omenească.

Puţin mai jos de pădurile care tot au mai rămas în jurul Iaşului, acolo unde erau pînă mai ieri mîndrii codri ai Vasluiului, nu se mai vede aiurea decît dealul de lut gol, care mai încolo de Tutova, se sfarmă în bucăţi şi lunecă în vale. Copacii sînt doar ici, colo, pe lîngă o casă prizărită.

Ce agricultură se mai poate face în aceste locuri pe care nimic nu le fereşte? Se mai plînge cineva că [illegible]?

Ceea ce se mai vede este numai turma [illegible] lîngă [illegible] dogorită de soarele cumplit, al verii".

Tabloul acesta se poate observa nu numai în bazinul Bîrladului, despădurit cel din urmă, dar în multe alte părţi ale ţării. Mai avem totuşi multe păduri frumoase de conifere, de fag şi de stejar. Stejarul e cedrul ţării noastre şi, mi se pare, după cîte ştiu de la dumneavoastră şi după cum am văzut eu însumi, e în mare suferinţă.

Am văzut în copilăria mea braniştea de stejar, care ocrotea satul meu natal. Această branişte din care nu a mai rămas azi nici o buturugă era un rest din frumoasa pădure de stejar care încununa dealurile Gîrdoaiei. După distrugerea ei, dealurile au luat înfăţişarea unui deşert nisipos, scrijelit de torenţi.

Am văzut jalnicul aspect al rămăşiţelor pădurilor de stejar de la Obîrşia, Mărăşeşti, Baia de Aramă, Cireşu, Bunaica, de pe platoul Mehedinţului; ciumpăviţi şi curăţiţi de ramuri pentru frunzare, stejarii păreau nişte schelete, nişte momîi apocaliptice. Pămîntul dintre ei era jupuit de o păşunare excesivă, săpat de ape, fără un lăstar tînăr, fără un arbust. Rădăcinile, rămase suspendate deasupra pămîntului se zvîrcoleau ca nişte şerpi uriaşi şi se agăţau cu disperare de substratul inert, fără frunze şi fără vegetaţie, într-o ultimă pîlpîire de viaţă.

Am văzut sute de mii de hectare de păduri de tot felul, şi printre ele păduri de stejar de cea mai bună calitate, transformate în izlazuri comunale. In trecut interesul scurtvăzător al ţăranilor se asocia adesea cu interesul oamenilor de afaceri camuflaţi în societăţi comerciale neoneste şi în cooperative suspecte.

Am văzut trei stejari seculari, încăpăţînîndu-se să lupte cu seceta şi vînturile în stepa Brăilei, ceea ce dovedeşte, fără îndoială că mai multe exemplare de acest fel, poate păduri întregi, au existat în această regiune.

Am văzut, — sînt mulţi ani de atunci — gorunul lui Horia de la Ţebea, covîrşit de bătrîneţe şi rupt de furtuni. Şi sper că alţi mulţi goruni se vor fi plantat în locul aceluia.

Interesul şi înţelegerea pentru conservarea şi sporirea patrimoniului forestier al ţării trebuie să intre din ce în ce mai mult în spiritul public, ca unul din imperativele principale ale vremii noastre. Să luăm pildă în această privinţă de la U.R.S.S. unde se duce o acţiune de împădurire de mari proporţii.

Răspunderea pentru această nobilă misiune o au în primul rînd inginerii silvici. In al doilea rînd şi inginerii agronomi trebuie să ajute pe cei dintîi să planteze ripele, să înfiinţeze perdele de protecţie şi perdele antierozionale. Cele două categorii de specialişti trebuie să lucreze acum mînă în mînă. Faptul că avem azi un Minister al Agriculturii şi Silviculturii, faptul că agronomii şi silvicultorii fac parte din aceeaşi secţie a Academiei şi mai presus de toate faptul că şi unii şi alţii sînt preocupaţi de interesele superioare ale ţării, va înlesni această colaborare şi o va face din ce în ce mai rodnică.

Avem încă frumoase păduri de stejar, avem păduri de conifere cu lemn de cea mai bună calitate, avem codri de fag încă neatinşi de secure.

Să păstrăm, să folosim cu cruţare şi să regenerăm cu grijă această bogăţie a poporului, acest scut al agriculturii pentru generaţia de azi şi pentru generaţia de mîine.

Acestui ţel patriotic sînt destinate lucrările consfătuirii referitoare la amenajarea pădurilor ţării, organizată de Ministerul Agriculturii şi Silviculturii în colaborare cu Academia.

Concluziile la care se va ajunge vor fi o documentare preţioasă în stabilirea planului de perspectivă privitor la dezvoltarea gospodăriei silvice a ţării.

*) Cuvînt de deschidere rostit de acad. prof. Gh. Ionescu-Siseşti la consfătuirea cu privire la problemele amenajării pădurilor ţării noastre, organizată de Academia R.P.R. în colaborare cu Ministerul Agriculturii şi Silviculturii.

Amnistierea cetăţenilor sovietici care au colaborat cu ocupanţii în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite:

La 18 septembrie ziarul „Izvestia" a publicat Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la amnistierea cetăţenilor sovietici care au colaborat cu ocupanţii în perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei din anii 1941-1945.

Pentru a acorda acestor cetăţeni posibilitatea să se întoarcă la o viaţă de muncă cinstită şi să devină membri utili ai societăţii socialiste, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S hotărăşte:

1. — Să se elibereze din locurile de detenţiune şi să fie scutiţi şi de alte măsuri de pedeapsă persoanele condamnate la privaţiuni de libertate pe termene pînă la zece ani, inclusiv pentru complicitate cu duşmanul şi alte crime săvîrşite în perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei din 1941-1945, prevăzute de articolele 58-1, 58-3, 58-4, 58-6 58-10, 58-12 din Codul penal al R.S.F.S.R. şi de articolele corespunzătoare din codurile penale ale celorlalte republici unionale.

2. — Să se reducă la jumătate pedeapsa fixată de tribunal celor condamnaţi la un termen de peste zece ani pentru crimele enumerate în articolul 1 din prezentul Decret.

3. — Să se elibereze din locurile de detenţiune, indiferent de termenul pedepsei, persoanele condamnate pentru servicii prestate în armata germană, în poliţia şi formaţiuni speciale germane.

Să se scutească de restul pedepsei persoanele deportate şi exilate pentru asemenea crime.

4.— Amnistia nu se va aplica membrilor detaşamentelor de pedepsire, condamnaţi pentru asasinarea şi torturarea de cetăţeni sovietici.

5. — Să se înceteze procedura în toate procesele în curs de instrucţie şi în procesele care nu au fost judecate pentru crimele săvîrşite în perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei din 1941-1945, prevăzute de articolele 58-1, 58-3, 58-4, 58-6, 58-10 58-12 din Codul penal al R.S.F.S.R. şi de articolele corespunzătoare din codurile penale ale celorlalte republici unionale, cu excepţia cazurilor persoanelor indicate în articolul 4 din prezentul Decret.

6. — Să se anuleze condamnarea anterioară şi interdicţia legală cetăţenilor amnistiaţi pe baza prezentului Decret.

Să se anuleze condamnarea anterioară şi interdicţia legală persoanelor judecate anterior şi care şi-au ispăşit pedeapsa pentru crimele specificate în articolul 1 din prezentul Decret.

7. — Să fie scutiţi de tragere la răspundere cetăţenii sovietici aflaţi în străinătate, care în perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei din 1941-1945 s-au predat inamicului sau au servit în armata germană, în poliţia şi formaţiuni speciale germane.

Să nu fie traşi la răspundere nici acei cetăţeni sovietici aflaţi în prezent în străinătate, care în timpul războiului au deţinut funcţii de conducere în organele de poliţie, jandarmerie şi propagandă, create de ocupanţi, inclusiv cei atraşi în organizaţii anti-sovietice în perioada de după război, dacă şi-au ispăşit vina printr-o activitate patriotică ulterioară în folosul patriei sau şi-au recunoscut vina.

In conformitate cu legislaţia în vigoare cetăţenilor sovietici aflaţi în străinătate, care în perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei din 1941-1945 au săvîrşit crime grave împotriva statului sovietic, să li se acorde circumstanţe atenuante pentru prezentarea în faţa judecăţii pentru a-şi recunoaşte vina. Să se stabilească că în aceste cazuri pedeapsa fixată de tribunal nu trebuie să depăşească cinci ani de deportare.

8. — Să se însărcineze Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. să ia măsuri pentru înlesnirea intrării în U.R.S.S. a cetăţenilor sovietici aflaţi în străinătate precum şi a membrilor familiilor lor, indiferent de cetăţenie, şi pentru încadrarea lor în muncă în Uniunea Sovietică.

K. VOROŞILOV
Preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

N. PEGOV
Secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Moscova, Kremlin 17 septembrie, 1955.

Tratativele dintre delegaţiile guvernamentale ale U. R. S. S. şi R. D. Germane

MOSCOVA 17 (Agerpres). TASS transmite: La 17 septembrie, ora 16 (ora Moscovei), în Marele Palat al Kremlinului din Moscova, au început tratativele între delegaţiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice şi Republicii Democrate Germane în problema noilor măsuri în vederea dezvoltării şi întăririi relaţiilor de prietenie dintre Uniunea Sovietică şi Republica Democrată Germană.

Din partea Uniunii Sovietice, la tratative participă: N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., I. G. Kabanov, ministrul Comerţului Exterior al U.R.S.S., V. S. Semionov, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., G. M. Puşkin, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în Republica Democrată Germană, S. G. Lapin, şeful secţiei a 3-a pentru Europa din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Din partea Republicii Democrate Germane, la tratative participă: Otto Grotewohl, primul ministru al R. D. Germane, Walter Ulbricht, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, Willy Stoph, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, Otto Nuschke, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, Lothar Bolz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministrul Afacerilor Externe al R. D. Germane, Bruno Leuschner preşedintele comisiei de stat a planificării a R. D. Germane, Johannes Koenig, ambasadorul Republicii Democrate Germane în U.R.S.S., Peter Florin, preşedintele comisiei pentru Afaceri Externe a Camerei Populare a R. D. Germane, Erich Correns, preşedintele Prezidiului Consiliului Naţional al Frontului Naţional al Germaniei democrate, Berthold Rose, secretarul general al partidului democrat-ţărănesc, Manfred Herlach, secretarul general al partidului liber-democrat, ambasadorul Fritz Gross, secretarul delegaţiei.

La începerea tratativelor, N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a făcut o declaraţie.

Apoi a făcut o declaraţie Otto Grotewohl, primul ministru al R. D. Germane.

După schimbul de păreri care a avut loc s-a fixat şedinţa următoare pentru dimineaţa zilei de 19 septembrie.

U.R.S.S. dezvoltă relaţiile de prietenie cu Finlanda

La Moscova se desfăşoară de cîteva zile tratative între U.R.S.S. şi Finlanda în problemele referitoare la dezvoltarea şi întărirea continuă a relaţiilor de prietenie dintre cele două ţări. Schimburile de păreri, ca şi declaraţiile pe care le-au făcut preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, şi primul ministru al Finlandei, U. K. Kekkonen, au scos în evidenţă acordul celor două guverne de a întreprinde acţiuni noi care să contribuie la dezvoltarea legăturilor de prietenie şi la dezvoltarea relaţiilor bazate pe principiul egalităţii în drepturi între U.R.S.S. şi Finlanda.

Intre U.R.S.S. şi Finlanda există un tratat de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală care a fost încheiat în 1948. Acest tratat a constituit o bază trainică pentru dezvoltarea relaţiilor dintre cele două ţări după cel de al doilea război mondial. De asemenea între U.R.S.S. şi Finlanda s-au încheiat o serie de acorduri economice pe termen lung, avantajoase pentru ambele părţi. Pe baza acestor acorduri s-a putut ajunge ca volumul comerţului sovieto-finlandez să depăşească în anul 1954 de 3,5 ori nivelul anului 1950. Sporirea schimburilor comerciale va creşte şi mai mult în anii 1956-1960. In anii din urmă s-au intensificat relaţiile culturale şi colaborarea tehnico-ştiinţifică dintre U.R.S.S. şi Finlanda. Toate aceste relaţii, bazate pe principiile respectării reciproce a suveranităţii şi independenţei de stat şi a neamestecului în treburile interne, s-au statornicit trainic între popoarele U.R.S.S. şi Finlandei. Statornicirea acestor relaţii, întărirea prieteniei şi colaborării dintre Uniunea Sovietică şi Finlanda nu este numai o chestiune a celor două popoare. Aşa cum arată N. A. Bulganin, „Ea are totodată o mare însemnătate internaţională". Relaţiile dintre U.R.S.S. şi Finlanda constituie o contribuţie importantă la colaborarea paşnică dintre popoare. Ele confirmă justeţea tezei cu privire la posibilitatea coexistenţei paşnice a statelor — atît mari cît şi mici — independent de deosebirile dintre orînduirile lor sociale.

In cadrul tratativelor Uniunea Sovietică a făcut două propuneri deosebit de importante atît pentru dezvoltarea relaţiilor de prietenie dintre U.R.S.S. şi Finlanda cît şi pentru cauza întăririi păcii în Europa. Prima propunere se referă la prelungirea tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre URSS şi Finlanda încheiat în 1948 şi a cărei valabilitate urmează să expire în curînd. Cea de a doua propunere se referă la renunţarea din partea guvernului sovietic înainte de termen la drepturile de arendă asupra bazei maritime militare sovietice de la Porkkala-Udd. Această bază militară de pe teritoriul Finlandei a fost acordată Uniunii Sovietice pe termen de 50 de ani cu drept de arendă prin tratatul de pace din 1947. Crearea acestei baze în imediata apropiere a frontierelor U.R.S.S. era impusă atunci de interesele asigurării securităţii Leningradului. Ţinînd seama de relaţiile de prietenie dintre U.R.S.S şi Finlanda şi de perspectivele favorabile ale dezvoltării lor pe viitor, guvernul sovietic „consideră cu putinţă să renunţe înainte de termen la drepturile sale de arendă asupra acestui teritoriu, să lichideze baza maritimă militară şi să-şi retragă trupele de pe acest teritoriu".

Cele două propuneri făcute de partea sovietică au fost primite şi acceptate cu bucurie de partea finlandeză. „Nu se poate da o mai grăitoare dovadă de relaţii de bună vecinătate între două ţări — a arătat U. K. Kekkonen în declaraţia sa — decît relaţiile de coexistenţă dintre Finlanda şi U.R.S.S. care pot servi drept pildă şi care au făcut ca Uniunea Sovietică să considere cu putinţă să renunţe înainte de termen la drepturile sale de arendă asupra bazei maritime militare Porkala-Udd".

Este neîndoielnic că lichidarea şi de către alte puteri a bazelor militare pe teritorii străine ar aduce o contribuţie importantă la slăbirea continuă a încordării internaţionale, la înlăturarea neîncrederii în relaţiile dintre state şi ar contribui la crearea condiţiilor necesare pentru încetarea cursei înarmărilor.

Desfăşurarea tratativelor sovieto-finlandeze au arătat încă o dată dorinţa U.R.S.S. de a întări relaţiile de prietenie cu toate ţările indiferent dacă sînt mari sau mici, indiferent dacă au sisteme sociale diferite şi dorinţa de a nu precupeţi nici un efort pentru a contribui la realizarea unei colaborări sincere între toate popoarele bazată pe încredere reciprocă.

Delegaţia U. R. S. S. la a 10-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U. a plecat spre New York

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite: La 17 septembrie, a părăsit Moscova plecînd la New York delegaţia U.R.S.S. la cea de a 10-a sesiune a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Delegaţia este condusă de V. M. Molotov, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S.

A început construirea primei uzine de tractoare din R. P. Chineză

PEKIN 17 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 15 septembrie a început construirea primei uzine de tractoare din R. P. Chineză. Această uzină, care urmează să fie terminată în 1959, va avea o capacitate anuală de producţie de 15.000 de tractoare de cîte 54 C.P.

Uzina va fi utilată cu cele mai moderne maşini sovietice şi întregul proces de muncă va fi mecanizat. Proiectul a fost întocmit de ingineri chinezi cu ajutorul specialiştilor sovietici.

Lucrările de construcţie vor fi mecanizate.

In diferite uzine, şcoli tehnice şi universităţi din China se formează cadre de muncitori calificaţi, tehnicieni, ingineri şi personal administrativ pentru această uzină. O parte din personalul necesar se specializează în uzina din Uniunea Sovietică.

Conferinţa de presă a lui Adenauer

BERLIN 17 (Agerpres). — TASS transmite: La 16 septembrie a avut loc la Bonn o conferinţă de presă la care a luat cuvîntul cancelarul Adenauer. Vorbind despre rezultatele tratativelor de la Moscova, el a subliniat că nu este nimic surprinzător în hotărîrea guvernului Republicii Federale Germane de a stabili relaţii diplomatice cu Uniunea Sovietică, întrucît toate ţările participante la Uniunea Atlanticului de nord, a cărei membră este şi Republica Federală au ambasade şi legaţii la Moscova.

Trebuie să avem şi noi ceea ce au alte state, a subliniat cancelarul.

Din tratativele şi convorbirile avute la Moscova, a spus Adenauer, m-am convins că Uniunea Sovietică doreşte într-adevăr crearea unui sistem de securitate pentru că are atîtea sarcini în domeniul social, economic şi cultural încît ar vrea să le consacre toate forţele sale.

Poziţia neclară a delegaţiei S. U. A. la lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare

De trei săptămîni, la New York, îşi desfăşoară lucrările subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. După cum se ştie lucrările subcomitetului au fost reluate în condiţiile favorabile create de propunerile sovietice cu privire la dezarmare făcute la 10 mai a.c. şi de hotărîrile luate la Conferinţa de la Geneva, hotărîri care stabileau ca prin eforturi comune să se elaboreze un sistem de dezarmare acceptabil.

Dacă în trecut, cînd se dezbătea problema dezarmării era vorba de divergenţe între marile puteri, care cuprindeau toate sau aproape toate laturile acestei spinoase probleme, azi această etapă a fost depăşită. Contribuţia cea mai mare la depăşirea acestei etape au adus-o propunerile sovietice din 10 mai a.c. Propunerile sovietice au făcut ca punctele de vedere ale celor patru puteri, în ce priveşte reducerea forţelor armate şi a armamentelor obişnuite, interzicerea armei atomice şi stabilirea unui control internaţional strict asupra îndeplinirii acestei interziceri, să se apropie. Şefii guvernelor englez şi francez au recunoscut la Geneva importanţa propunerilor sovietice pentru viitoarele discuţii în legătură cu problema dezarmării. Premierul francez Faure s-a exprimat că dacă problema dezarmării a fost privită mult timp ca o utopie, azi acest scepticism a dispărut. Aceasta fiind situaţia, sarcina subcomitetului Comisiei O.N.U. era mult uşurată. Participanţii la lucrări dînd dovadă de înţelegere şi urmînd „spiritul Genovei" trebuiau să elaboreze sistemul a cărei posibilitate fusese recunoscută, sistemul de dezarmare acceptabil. Dacă încercăm să vedem cum îndeplineşte această sarcină subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare vom constata că după două săptămîni de dezbateri la New York nu s-a realizat încă un progres esenţial. Astfel, pînă acum S.U.A. nu şi-a fixat încă atitudinea faţă de propunerile existente şi nici n-a propus un plan concret de măsuri pe care eventual le preconizează guvernul american. Delegaţia S.U.A. n-a arătat care este părerea sa în legătură cu propunerile sovietice privind nivelul la care urmează să fie redus forţele armate ale celor cinci mari puteri şi ale altor state, data intrării în vigoare a interzicerii totale a armelor atomice în cadrul programului general de dezarmare, încetarea experienţelor cu arma atomică, precum şi asumarea de către state a obligaţiei de a nu folosi arme nucleare pînă la intrarea în vigoare a acordului cu privire la interzicerea totală a armelor atomice şi cu hidrogen. Dl. Stassen, şeful delegaţiei americane s-a mulţumit să vorbească mai mult în legătură cu propunerile făcute de preşedintele Eisenhower la Geneva. Mai mult, Stassen a făcut rezerve şi faţă de propunerile pe care puterile apusene le-au făcut în problema dezarmării înainte de conferinţa de la Geneva. La cererea reprezentantului sovietic de a preciza poziţia delegaţiei americane faţă de principalele probleme aflate în dezbatere, Stassen a dat răspunsuri evasive de felul acesta: „Propunerea lui Eisenhower va deschide porţile spre reduceri garantate, rezonabile şi reciproc avantajoase ale nivelurilor armamentelor şi forţelor armate". Desigur că astfel de răspunsuri arată că delegaţia S.U.A. nu are o poziţie clară.

Acest fapt nu poate fi privit izolat dacă ţinem seama că în ultima vreme atît în presa americană cît şi în declaraţiile unor personalităţi oficiale americane îşi fac loc tot mai mult păreri „senzaţionale" cu privire la faptul că S.U.A. „au lăsat la o parte toate planurile de dezarmare pe care le susţineau înainte de Conferinţa de la Geneva". Insuşi noul ministru al aviaţiei americane, Quorlles, numit în această funcţie după conferinţa de la Geneva, afirma într-o declaraţie făcută la Philadelphia că în poziţia S.U.A. faţă de problema dezarmării s-a produs „o revoluţie". Sensul acestei „revoluţii" constă după el în aceea că s-a renunţat la ideia sistemului dezarmării care să oblige fiecare stat „să dezarmeze într-o asemenea măsură încît să nu aibă forţe suficiente pentru a dezlănţui un război de mari proporţii". Comentînd această declaraţie, corespondentul din Washington al ziarului „New York Times", Reston, scria că: „Dacă ruşii vor întreba, aşa cum fac ei, în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, dacă acceptăm sistemul lor de interzicere şi lichidare a armelor de distrugere în masă în condiţiile acceptării de către ei a sistemului de inspecţie propus de noi, atunci şi în acest caz răspunsul nostru va fi NU!" Reston propunea chiar şi o denumire pentru „noua" concepţie pe care o propagă ministrul aviaţiei din S.U.A. şi pe care el o susţine. După el denumirea acestei concepţii trebuie să fie „Pacea pe calea terorii reciproce".

Din astfel de păreri exprimate răzbeşte puternic izul „politicii de pe poziţii de forţă şi a „războiului rece". O astfel de politică însă şi-a vădit ineficacitatea în tot decursul vremii decînd ea a fost pusă în aplicare. Geneva a demonstrat şi mai clar că această politică nu are nici o şansă de succes. Cei care au tras profituri uriaşe de pe urma ei se pare însă că nu vor s-o abandoneze uşor. Cercurile agresive şi monopolurile care au iniţiat şi susţin politica „de pe poziţii de forţă" nu pot însă să nu ţină seama de opinia publică mondială care s-a creat împotriva acestei politici care n-a adus decît nenorociri popoarelor aflate sub influenţa ei. Inseşi în S.U.A. o serie de cercuri politice încep să-şi diferenţieze opiniile faţă de adepţii şi susţinătorii „războiului rece". De aceea nu ne miră că azi în ziarele americane găsim tot mai des exprimate păreri care combat pe agitatorii politicii „de forţă". Această opinie şi-a manifestat dezaprobarea şi faţă de poziţia delegaţiei S.U.A. în subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare. Intr-un comentariu ziarul „Washington Post" scria despre punctul de vedere exprimat de Stassen că el arată poziţia dificilă în care au ajuns S.U.A. în problema armamentelor. „Statele Unite — scria mai departe ziarul — nu au nici un plan de dezarmare. In schimb ruşii au prezentat o propunere amănunţită, iar englezii, francezii şi canadienii sprijină un plan complet. S.U.A. nu au dat curs ideilor acceptate de Anglia, Franţa şi Canada".

Poziţia neclară a delegaţiei S.U.A. la lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare creează greutăţi în găsirea drumului spre rezolvarea unei probleme de cea mai mare importanţă pentru crearea atmosferei de încredere şi înţelegere între popoare.

Opinia publică mondială aşteaptă de la participanţii la lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare să urmeze spiritul Genevei şi să găsească calea spre elaborarea sistemului de dezarmare şi interzicerea armelor atomice. Spiritul Genevei care a făcut posibil începutul destinderii internaţionale şi l-au însuşit toate popoarele. Popoarele au înţeles că în acest spirit este posibilă rezolvarea tuturor problemelor internaţionale litigioase. Şi în problema dezarmării popoarele nu vor admite altă cale decît cea arătată de Geneva.

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R.P.R. Apare de două ori pe săptămînă. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii. Telefon 7.60.10, 7.60.20. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamente pe: 3 luni, 5 lei; pe 6 luni, 10 lei; pe 1 an, 20 lei. Abonamentele se fac de către oficiile poştale, factorii poştali, difuzorii voluntari de la sate, din gospodăriile colective, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T. STAS — 3452 — 52